

תשפ"ב
2022

כ"ז בסיון
26 ביוני

מח/5873

מספרנו

סוג: בלתי מסווג/פנימי/רגיש/מסווג

פרוטוקול

ישיבת מליאת המועצה ה- 4 במניין לשנת 2022

מיום שלישי, ח' בסיון תשפ"ב, 07.06.2022

- הופק ע"י: בונוס פרוטוקולים בע"מ, טלפון: 03-5373237 -

משתתפים :

חברי מועצה :

- ראש המועצה	מר יוסף ניסן
- חברת מועצה וסגנית ראש המועצה	גב' ברוריה אליעז
- חבר מועצה וסגן ראש המועצה	עו"ד קובי נודלמן
- חברת מועצה	גב' רונית דמרי עייאש
- חברת מועצה	גב' עדי זנד
- חבר מועצה	פרופ' עפר לוי
- חבר מועצה	פרופ' מתי ליפשיץ

חסרים :

- חבר מועצה	מר כפיר מימון
- חבר מועצה וסגן ראש המועצה	מר שלומי שטרית

סגל :

- יועץ משפטי	עו"ד דוד יבורסקי
- מבקר המועצה	מר שמואל לביא
- מזכיר המועצה	גב' עדנה זטלאוי
- גזברית המועצה	גב' חגית מימון מגירה
- מהנדס המועצה	אינג' אלעד ארזי
- מנהלת מחלקת כינוך	גב' זהבה הראל
- קב"ט המועצה	מר דני ביטון

מוזמנת :

- תושבת	גב' שרה מיכל אדרי
---------	-------------------

על סדר היום:

1. אישור פרוטוקול ישיבה 3/22.
2. דיווח ראש מועצה (כולל עבירות פע"ר).
3. מינוי חבר לוועדת ערר.
4. הסמכת עובד המועצה אילן בן צבי ת.ז. 25216805 לפקח עבירות קנס וחנייה.
5. הארכת שירות לעובדות המועצה.
6. רענון חברים בוועדות שונות.
7. מצגת ביטחון.
8. אישורי תב"רים:
 - 8.1 תב"ר 407 – הרחבת בית עלמין, הגדלה מ - 100,000 שח ל- 250,000 שח במימון הקרן לעבודות פיתוח
 - 8.2 תב"ר 417 – שיפוץ, חידוש והצללה גני משחק ציבוריים ע"ס 250,000 שח במימון הקרן לעבודות פיתוח
 - 8.3 תב"ר 418 – שיפוץ מקווה תפארת להבים ע"ס 99,500 במימו המשרד לשירותי דת.
 - 8.4 תב"ר 419 – רכישת בובקט בסך 200,000 שח במימון הקרן לעבודות פיתוח.
 - 8.5 תב"ר 420 – שיפוצי קיץ לשנת 2022 בסך 300,000 שח במימון הקרן לעבודות פיתוח.
 - 8.6 תב"ר 421 – רכישת אוהל אבלים בסך 20,000 שח במימון הקרן לעבודות פיתוח.
 - 8.7 תב"ר 422 – התאמת מועדון טבלן לגן חב"ד על סך 100,000 שח מהקרן לעבודות פיתוח.
9. דיון בדו"ח ממונה תלונות הציבור לשנת 2021.
10. אישור המועצה להתקשרות המועצה עם בתי השקעות "פעילים" ו"פסגות".

מר יוסף ניסן: ערב טוב, אפשר להתחיל? טוב חברים, ערב טוב לכולם. קודם כל, אני חוזר מלוויה של מאיר בביוף, זיכרו לברכה. היה מזכיר מועצת הפועלים, עבד עם אבא שלי המון שנים והיינו בקשר טוב. הבן שלו גר ביישוב.

פרופ' מתי ליפשיץ: באיזה גיל הוא נפטר?

מר יוסף ניסן: 70/72. בגיל שבעים כבר חלה...

גב' רונית ד. עייאש: הייתי בטוחה שהוא הרבה יותר מבוגר.

מר יוסף ניסן: הוא היה בחצי שנה האחרונה בסורוקה, מאושפז עם קורונה. במחלקת קורונה.

גב' רונית ד. עייאש: כן, הוא היה במצב קשה. זה היה ברור שהוא...

מר יוסף ניסן: זה הלך למקום לא טוב, הוא לא הרגיש טוב בכלל, והשנים האחרונות לא היטיבו עמו. והלך לעולמו היום. הוא היה מזכיר ההסתדרות, ורוביק דנילוביץ'.

עו"ד קובי נודלמן: נכון, הוא היה העוזר שלו.

מר יוסף ניסן: כן. זה היה עצוב מאוד.

לסעיף 2 - דיווח ראש מועצה (כולל עבירות פע"ר).

מר יוסף ניסן: טוב, קודם כל אני שמח לבשר שהייתה ועדה לחלוקת הכנסות, שדנה בנושא של עידן הנגב ואנחנו, כראשי הרשויות, הבנו שזה הולך למקום לא טוב, אני לפחות, וחתמנו על הסכם שמאשרר את ההסכם הקודם, שאושר. למעשה, זה הסכם המייסדים של המקום. קיבלנו 17%, רהט עם 44%-ו 33 אחוז לבני שמעון, וחתמנו על הסכם מחודש, ושלחנו את זה לחברי הוועדה של משרד הפנים. בסופו של דבר, הם קיבלו החלטה, למרות המכתב,

קיבלו החלטה לשנות לנו את האחוזה, ולהוריד לנו שבעה אחוז, מהאחוזה שלנו, של להבים.

ובסוף, שרת הפנים קיבלה את העמדה של ראשי הרשויות, והשאירה את המצב על כנו. זאת אומרת, שאם לא היינו חותמים על ההסכם הזה בינינו, ראשי הרשויות, היו מורידים לנו, וגם לבני שמעון, ומעבירים לרהט.

אז היו פה כל מיני מניפולציות, וכל מיני רעשי רקע ששמעתי, שאני ויתרתי על אחוזים שם, שאין לזה פשוט שחר.

גב' רונית ד. עייאש: אתה מכין את התירוצים לבחירות, אני מבינה.

מר יוסף ניסן: לא קשור.

גב' רונית ד. עייאש: זה ממש התירוץ לבחירות.

מר יוסף ניסן: וזו האמת. אז זה באמת מה שקרה.

פרופ' עפר לוי: לכמה שנים ההסכם?

גב' רונית ד. עייאש: שיהיה לפרוטוקול.

מר יוסף ניסן: לא, עכשיו שנים קדימה, עד שיפתחו את זה שוב בעוד עשר שנים. לא פחות, לדעתי. כי משרד הפנים לא פותח הסכמים ודברים קיימים חדשות לבקרים. זה קורה פעם בהמון שנים. אז זה דבר ראשון.

תמכנו בקבוצה של הילדים שסיימו מקום ראשון בארץ במרוצי שדה של תושבי היישוב. רובם נסעו גם לסלובקיה, השתתפות מכובדת. המועצה גם כן תרמה סטים של... עשינו 50% עם אשל הנשיא על התלבושות, ובאמת זה דבר מבורך. והם חזרו מרוצים, עם חוויות. גם פרסמנו שלט, גם בשמכם כשהם הגיעו. אז זה דבר שראוי לציון.

בנושא גידור וניקוי מגרשים, הדבקנו שלטים, מודעות על כל המגרשים בשרונית שלא בונים בהם, בבקשה לנקות אותם ולגדר אותם, ואם לא – אנחנו נעשה את זה עבורם, ובאמת יש כבר תושבים שהתחילו כבר להתאגד ביניהם, והתחילו כבר לגדר ולנקות, וזו גם כן בשורה חיובית.

צריך להגיד תודה לאנסטסיה, שהיא תושבת היישוב בשרונית, והיא גם חברה בוועדת ההיגוי, וזה היה נושא מאוד חשוב לה, והיא קידמה אותו ואני רוצה גם להודות לה.

אנסטסיה: (מחוץ למיקרופון) תודה לכם... אני גם חושבת ש... לעשות קצת רענון של ההנחיה לעשות את זה. יש כאלה שבאמת קיבלו את ההודעה, והתחילו בהתארגנות, ויש כאלה שעושים...

מר יוסף ניסן: כן, כן, מאה אחוז.

אנסטסיה: ואנחנו כבר בשלב של מסיימים את ה-30 ימי עבודה.

מר יוסף ניסן: מאה אחוז. אין לי מה להכחיש, ברגע שהם לא יעשו את זה, אנחנו נעשה את זה. אני מקבל המון טלפונים בעניין הזה. המון.

אנסטסיה: אז שיעשו.

גב' רונית ד. עייאש: ומאיזה תקציב זה יצא? גזברית?

מר יוסף ניסן: זה יצא מהמועצה, ואנחנו נגבה את זה חזרה.

גב' רונית ד. עייאש: לא, יש פער. אתה יודע שזה לא בהכרח שיגיע הכסף. זאת אומרת, לגזברית שעובדת על בסיס תזרים מזומן, שככה עובדת המועצה, ככה עובדת המועצה, על בסיס מזומן, יהיה לה מחסור, כי היא תוציא את הכסף, ואלוהים יודע מתי היא תיפגש איתו.

גב' חגית מימון מ.: אז קודם כל אנחנו עובדים בצעדים קטנים, ולא...

גב' רונית ד. עייאש: מה זה צעדים קטנים? תהיו ספציפיים. מה זאת אומרת המילה 'צעדים קטנים'. תפני בכף קטנה ותלכי? מה זה אומר צעדים קטנים?

מר יוסף ניסן: לא, אנחנו נעשה עשרים מגרשים, נפנה לאנשים,

גב' חגית מימון מ.: בדיוק, אנחנו לא נעשה את זה ברמה...

פרופ' מתי ליפשיץ: תגידו, מחובתם לעשות את זה? או זה רצון טוב?

מר יוסף ניסן: כן,

פרופ' מתי ליפשיץ: מחובתם?

מר יוסף ניסן: כן, חובתם.

גב' רונית ד. עייאש: מחובתם.

פרופ' מתי ליפשיץ: למה שלא תשלחו למי שלא עושה, למה לא לשלוח מכתב אישי,

גב' רונית ד. עייאש: בדיוק.

מר יוסף ניסן: כתבנו.

פרופ' מתי ליפשיץ: לא אולי תעשה, אולי לא תעשה.

מר יוסף ניסן: לא, כתבנו – אם אתה לא תעשה, אנחנו נעשה.

גב' חגית מימון מ.: נשלחו מכתבים.

פרופ' מתי ליפשיץ: לא. לא 'אם אתה לא תעשה, אנחנו נעשה', למה לא,

גב' רונית ד. עייאש: בדיוק.

פרופ' מתי ליפשיץ: אם זה מחובתם, וזה לא עניין של רצון טוב, זה כמו מישהו ששופך זבל... מה זה אנחנו נעשה? למה לא להוציא לכל אחד, מאלה שלא עושה, מכתב מאיים, שחובתו לעשות את זה, ויותר מזה...

גב' רונית ד. עייאש: ואם לא,

מר יוסף ניסן: כתבנו, כתבנו,

פרופ' מתי ליפשיץ: רגע, לא,

מר יוסף ניסן: יש ציטוט של החוק.

פרופ' מתי ליפשיץ: לא, אתה אומר 'אנחנו נעשה'.

גב' רונית ד. עייאש: לא, שנייה, זה הנדסה.

פרופ' מתי ליפשיץ: רגע, תנו לי לגמור.

גב' רונית ד. עייאש: סליחה.

פרופ' מתי ליפשיץ: חבר'ה, תנו לי לגמור את דבריי. אנשים, אפשר לגמור את הדברים יוסי? אפשר? איך מרגילים אתכם לשמוע בן אדם עד הסוף, יוסי? איך אני מרגיל אותך? בשיעורים פרטיים? איך?

מר יוסף ניסן: צריך פשוט לדבר.

פרופ' מתי ליפשיץ: בשיעורים של אחרי הצהריים.

מר יוסף ניסן: אני בשקט.

פרופ' מתי ליפשיץ: לא, באמת אני אומר. מה זה 'אנחנו נעשה'? מי ישלם לך אחר כך? מי שלא עשה בזמן, גם לא ישלם לך אחר כך. למה לא להוציא מכתב מאיים, אם זה חובה, שהם חייבים לעשות את זה, כל מי שלא עושה, ואפילו יותר מזה, לתת לו זמן עד... לא 'תעשה'. אלא לתת לו זמן, ולעשות ביקורת, שיהיה תוקף לזה.

גב' ברוריה אליעז: כך כתבתם?

פרופ' מתי ליפשיץ: למה לא ככה?

מר יוסף ניסן: זה בדיוק מה שעשינו.

גב' חגית מימון מ.: 45 יום.

מר יוסף ניסן: כתבנו מכתב,

פרופ' מתי ליפשיץ: אמרת לפני שנייה שאתה,

מר יוסף ניסן: רגע, תן לי, תן לי.

פרופ' מתי ליפשיץ: אתה צריך להחליט מה אתה אומר, כי אתה אמרת לפני שנייה שאנחנו נעשה.

מר יוסף ניסן: תן לי רגע לענות. כתבנו לו שיש לו 45 יום לעשות את זה באופן עצמאי. ציטטנו לו מהחוק, מה החובה שלו, ואמרנו – שאם אתה לא תעשה, אנחנו נעשה ונגבה.

פרופ' מתי ליפשיץ: למה שאנחנו נעשה?

מר יוסף ניסן: אז מה אתה רוצה שנעשה?

פרופ' מתי ליפשיץ: שהוא יעשה. ואם לא, נעמיד אותו לדין על זה.

גב' רונית ד. עייאש: בדיוק. אני מבקשת אכיפה בהנדסה, שאוכפת.

מר יוסף ניסן: אבל מה המטרה? מה המטרה?

פרופ' מתי ליפשיץ: מה אתה מפחד? מה אתה מפחד? שאם תאכוף אותם, הם לא יצביעו בעדך?

מר יוסף ניסן: לא.

גב' רונית ד. עייאש: בדיוק.

פרופ' מתי ליפשיץ: כן. מזה אתה מפחד.

מר יוסף ניסן: אבל אם תעמיד אותו לדין, אז השטח לא יהיה נקי.

פרופ' מתי ליפשיץ: אין דבר כזה, זה כמו שאני לוקח את הזבל שלי מהבית, ושופך על הכביש ברחוב מורן 11, מה תעשה עם זה? תגיד לי – אתה תאסוף? בבקשה.

מר יוסף ניסן: אגב, אני מעדיף שאני אעשה, מאשר שהתושב, אני אגיד לך למה...

פרופ' מתי ליפשיץ: אז זו חולשה.

מר יוסף ניסן: כי העבודה שלנו תהיה יותר מקצועית,

פרופ' מתי ליפשיץ: בשיא חולשתך, ממש.

מר יוסף ניסן: אגב, יש איזה אחד, אחד ראיתי שהוא גידר, והוא לא ניקה את המגרש.

פרופ' מתי ליפשיץ: יוסי, אתה ראש המועצה, תעשה מה שאתה רוצה. אני רוצה לראות כמה אנשים יחזירו לך את הכסף.

מר יוסף ניסן: מאה אחוז, אוקיי, בסדר. אני אדווח על זה גם, אני מתחייב.

פרופ' מתי ליפשיץ: אתה תדווח על זה.

מר יוסף ניסן: מתחייב.

פרופ' מתי ליפשיץ: איזה כיף, משהו שאפשר בעתיד להגיד שנעשה אותו.

גב' רונית ד. עייאש: בדיוק.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני אדווח עוד שנה, עוד שנתיים.

גב' רונית ד. עייאש: לא, מה זה עוד שנה וחצי, כי זה יהיה אחרי הבחירות, ואז יהיה

הדיווח. זה בדיוק...

פרופ' מתי ליפשיץ: רבותיי, אכיפה זו אכיפה, מה? זה צריך להיות...

גב' רונית ד. עייאש: למה אתה עושה כשמישהו עובר על החוק?

מר יוסף ניסן: אני לטובת התושבים, רונית. את נגד, אני בעד.

גב' רונית ד. עייאש: אתה מבזבז את הכסף של התושבים.

מר יוסף ניסן: אני בעד התושבים.

גב' רונית ד. עייאש: אתה מבזבז את הכסף, זאת הבעיה שלך.

מר יוסף ניסן: טוב, בסדר.

גב' רונית ד. עייאש: לוקח, תיכף נגיע לפאנץ' ליין.

מר יוסף ניסן: את מדברת פה כאילו כולם מטומטמים, זה בסדר.

גב' רונית ד. עייאש: לא יודעת, אבל אם אתה אומר, אז אולי אתה. אני לא יודעת מה אתה אומר, הלו?

גב' חגית מימון מ.: כל מה שקשור לכסף היה פה...

גב' רונית ד. עייאש: מה?

גב' חגית מימון מ.: ניהול תקין לחלוטין.

גב' רונית ד. עייאש: מתי יגיע הכסף הזה, חגית? נו?

גב' חגית מימון מ.: את לא נותנת להסביר, מה?

פרופ' עפר לוי: יש על זה תקדימים ביישובים אחרים?

גב' חגית מימון מ.: כן.

פרופ' עפר לוי: של גידור וחיוב?

מר יוסף ניסן: כן.

גב' חגית מימון מ.: כן, במיתר.

מר יוסף ניסן: מיתר, כן.

פרופ' מתי ליפשיץ: זה מחויב בחוק, נו מה? אני לא מבין אתכם בכלל.

מר יוסף ניסן: אותו הדבר במיתר, המועצה עושה ומחייבת...

פרופ' מתי ליפשיץ: אנחנו מדינת חוק.

גב' חגית מימון מ.: אבל גם במיתר עושים...

גב' רונית ד. עייאש: לקחתם את אותו יועץ, אז בגלל זה אצל מיתר. יש לכם עוד יישוב חוץ ממיתר שעושה את זה?

מר יוסף ניסן: אני נסעתי למיתר, זה מה שמיתר עושים, הם גובים תשלום חודשי קבוע מבעל המגרש, ומנקים ומסדרים לו את המגרש.

גב' רונית ד. עייאש: עוד ישוב חוץ ממיתר?

גב' חגית מימון מ.: זה רשום בחוק עזר, אני לא מבינה.

מר יוסף ניסן: כן, פשוט.

פרופ' מתי ליפשיץ: מה, תגדיל לו את הארנונה? מה?

מר יוסף ניסן: לא, הוא ישלם תשלום עבור הניקוי של המגרש.

פרופ' מתי ליפשיץ: איך הוא ישלם תשלום?

מר יוסף ניסן: מה זאת אומרת?

גב' חגית מימון מ.: אני אחייב אותו בתלוש של הארנונה, מה? למה לא?

מר יוסף ניסן: אני אחייב אותו.

פרופ' מתי ליפשיץ: זה מה שאני שאלתי, אמרת לי לא.

מר יוסף ניסן: לא, הוא לא משלם ארנונה,

פרופ' מתי ליפשיץ: אתם תעלו לו את הארנונה?

מר יוסף ניסן: הוא לא משלם ארנונה.

גב' חגית מימון מ.: אני אוציא לו תלוש רק על זה. אני אוציא לו רק על זה.

פרופ' מתי ליפשיץ: את מוציאה לו תלוש רק על זה?

מר יוסף ניסן: כן.

גב' חגית מימון מ.: כן, אין שום בעיה.

פרופ' מתי ליפשיץ: בהוראות קבע של הארנונה,

גב' חגית מימון מ.: לא אמרתי הוראת קבע, אמרתי שאני מוציאה לו חיוב,

מר יוסף ניסן: אם יש לו הוראת קבע, אז כן. אם יש לו הוראת קבע, אז כן.

גב' חגית מימון מ.: בדיוק כמו ששילמו לי על גזם. למה שילמו לי על גזם? למה שילמו לי על גזם? זה בדיוק אותו הדבר, אני הוצאתי דו"ח, אני אוציא גם פה. (מדברים ביחד)

עו"ד קובי נודלמן: אבל האכיפה, על פי חוק, זה קודם כל להודיע לו, לתת לו התראה. אם אתה נותן לו התראה והוא לא מבצע את זה, אתה מבצע את זה, ואז אתה מוציא...

גב' רונית ד. עייאש: למה? למה? למה קובי? כי במיתר עשו אותו הדבר?

עו"ד קובי נודלמן: לא, לא, גם בבאר שבע עושים אותו הדבר.

גב' רונית ד. עייאש: מה זאת אומרת? לא, בבאר שבע לא עשו דבר כזה.

גב' חגית מימון מ.: גם באופקים עשו אותו הדבר.

גב' רונית ד. עייאש: ממש לא.

עו"ד קובי נודלמן: בסוף הרי אתה רוצה לחנך אותו.

פרופ' עפר לוי: בקיצור, זה חלק מחוק עזר עירוני, שמיושם בהרבה ערים אחרות,

גב' רונית ד. עייאש: זה לא, עופר,

פרופ' עפר לוי: מיתר, באר שבע.

מר יוסף ניסן: נכון.

פרופ' עפר לוי: זה לא משהו שהמצאנו כאן, כמו שמתייחסים לזה.

גב' רונית ד. עייאש: זה לא, זה לא.

מר יוסף ניסן: נכון. טוב, חברים,

גב' עדי זנד: יש לי שאלה עקרונית,

מר יוסף ניסן: כן?

גב' עדי זנד: לנושא הזה. עד כמה אנחנו מממשים אכיפה? הרי היה לנו סיפור של קנסות בימי קורונה, היו לנו עניינים,

גב' חגית מימון מ.: אנחנו מממשים,

גב' עדי זנד: רגע.

גב' חגית מימון מ.: אוקיי.

גב' עדי זנד: אני אגמור את השאלה, בסדר?

גב' חגית מימון מ.: אין בעיה.

גב' עדי זנד: כמה אחוזים מתוך הקנסות שניתנו על קורונה, על חניה, על כל מיני דברים אחרים – הרי הבאנו פקח מיוחד שייתן קנסות, עם תוכנה מיוחדת שתרשום, וכן הלאה. כמה אחוזים אנחנו באמת מממשים את האכיפה שאנחנו מצהירים עליה?

מר יוסף ניסן: אגב, בנושא הזה, הפקח עוד לא אושר, הוא יאושר היום ואז הוא יוכל לתת דו"חות.

גב' עדי זנד: אז עד עכשיו?

מר יוסף ניסן: עד עכשיו הוא היה בקורס, הוא לא נתן דו"חות.

גב' עדי זנד: אבל את התוכנה קנינו אז, נכון?

מר יוסף ניסן: נכון, נכון.

גב' עדי זנד: כן.

מר יוסף ניסן: הוא גם עשה הדרכה עליה.

פרופ' מתי ליפשיץ: אם הוא יאושר היום, בפגישה הבאה אתה תדווח לנו כמה דו"חות הוא נתן?

מר יוסף ניסן: כן.

גב' עדי זנד: כמה דו"חות, לא רק, מתי זה לא...

מר יוסף ניסן: אני מתבייש ממישהו? נעשה עבודה ונביא את זה לפה.

גב' עדי זנד: מתי, זה לא כמה דו"חות הוא נתן, זה כמה גבייה הוא עשה בפועל.

גב' חגית מימון מ.: בדיוק, יש גבייה.

גב' רונית ד. עייאש: אבל מוטי,

גב' חגית מימון מ.: ומי שלא שילם, ה... שלו עלה בחמישים אחוז.

גב' עדי זנד: אני אשמח לקבל את הנתון.

גב' חגית מימון מ.: אין שום בעיה.

גב' רונית ד. עייאש: סליחה, מוטי היה יכול לתת, עשה קורס, עשה תוכנה, עשה זה, כמה דו"חות נתן עד עכשיו?

גב' חגית מימון מ.: בגזם?

גב' רונית ד. עייאש: בכלל, לא שאלתי בגזם.

גב' חגית מימון מ.: משהו כמו 17.

גב' רונית ד. עייאש: שאלתי בגזם?

גב' חגית מימון מ.: אז אני אומרת,

גב' רונית ד. עייאש: שאלתי בכלל.

גב' עדי זנד: ובוטלו, ובוטלו.

גב' חגית מימון מ.: מה בוטלו?

גב' עדי זנד: בוטלו.

גב' חגית מימון מ.: בוטלו שניים – שלושה.

גב' עדי זנד: בוטלו. אני מכירה את אלה שבוטלו.

גב' חגית מימון מ.: אין שום בעיה, אבל מה הבעיה בזה? אם בן אדם, יש יועץ משפטי, ואם הוא הגיע למסקנה שהדו"ח, יש אפשרות לבטל אותו וזה מוצדק, למה יש פה בעיה?

גב' עדי זנד: זאת אומרת שאנחנו לא עושים, אנחנו סתם מפריחים מילים באוויר.

גב' חגית מימון מ.: אבל זה לא נכון. זה לא נכון.

גב' עדי זנד: זה כן נכון.

גב' חגית מימון מ.: כי יש מערכת, וברגע שהקנס עלה,

גב' רונית ד. עייאש: אל תגני על מה שלא עובד נכון, חבל, באמת.

גב' חגית מימון מ.: אתן אומרות, ואתן לא נותנות להגיב. את שאלת אותי שאלה, נכון?

גב' עדי זנד: כן.

גב' חגית מימון מ.: אז תכבדו. נותנים דו"חות. ברגע ששולחים את הדו"ח, ברגע שבו אדם שילם – הוא מזוכה. ברגע שהוא לא משלם, אחרי תשעים יום יוצא לו חיוב גדול בחמישים אחוז. יש עורכת דין שמטפלת בזה, למה להגיד שזה לא עובד?

גב' רונית ד. עייאש: כמה מתוך ה-17 הגיעו לידי תהליך כזה? כמה? חוץ משניים כאלה ששילמו?

גב' חגית מימון מ.: 15.

גב' רונית ד. עייאש: לא הבנתי, כמה?

גב' ברוריה אליעז: 15.

גב' חגית מימון מ.: יש 15 שמטופלים, חלק שולמו, וחלק קיבלו הודעה שזה גדל להם ב-50%, מה לא בסדר בזה? בדיוק כמו שעכשיו היית חוטפת דו"ח בכביש, ואחרי 90 יום היית מקבלת תוספת.

גב' רונית ד. עייאש: ברור לגמרי. אבל מה? מוטי היה יכול לתת, 17 מאז שהתחלנו לפני שנה ומשהו? באמת.

גב' חגית מימון מ.: הוא עושה סיבובים,

מר יוסף ניסן: אגב, הוא נותן הרבה התראות. אני חייב לומר, הוא נותן עשרות התראות,

גב' רונית ד. עייאש: אתם מבינים?

מר יוסף ניסן: עשרות התראות. ואם תוך 48 שעות לא מתקנים, הוא נותן דו"ח. זאת אומרת, שאנשים מקבלים את ההתראה הזאת, והם מגיבים בהתאם. תראו, המטרה שלנו זה לא לתת דו"חות, המטרה שלנו היא לעשות סדר. המטרה של רונית, היא שאני אתן דו"חות, כדי שאנשים יכעסו עליי, זה...

גב' רונית ד. עייאש: ממש לא.

מר יוסף ניסן: זה רונית, אבל זה לא המצב כרגע, וזה הסיפור, בסדר? זאת האמת, נו די.

גב' רונית ד. עייאש: אתה מרכז מאמצים לא לכיוון הנכון, חבל.

מר יוסף ניסן: בואו נעשה... בואו נעבור לנושא הבא, דני,

גב' חגית מימון מ.: רגע, עוד משהו. הגידור, כל הנושא הזה?

גב' רונית ד. עייאש: כן?

גב' חגית מימון מ.: הוא היה בסדר גמור, עלה לוועדת רכש, הכול מצוין. אין פה שום בעיית תזרים, ושום בעיה של רכש.

גב' עדי זנד: לא, למה אני שואלת את השאלה הזאת? מכיוון שניקוי וגידור על ידי המועצה, זה עלות הרבה יותר גדולה מאשר לעשות קנס על אכיפה על גזם. ואז ההוצאה היא גדולה יותר. זאת אומרת, אני לא יודעת כמה יעלה לפנות,

מר יוסף ניסן: את גם מוסיפה, לדעתי גם אפשר להוסיף תקורה.

גב' עדי זנד: אז אני אומרת, זה עלויות גבוהות יותר. זאת אומרת, עשרה כאלה, זה לא עשרה כאלה. ואז, השאלה היא, עד שייגבה הכסף, מה יקרה? איפה ילך הכסף?

גב' חגית מימון מ.: שקלנו את זה, וזה עלה לוועדת רכש, ולקחנו מחיר לגידור, ומחיר לפינוי, ואמרנו – נתקדם כל פעם, הפקח ילך, יעשה סיבוב. הנושא כן מסודר.

גב' עדי זנד: אוקיי, בסדר.

מר יוסף ניסן: דני.

מר דני ביטון: טוב חברים, שלום. אני רוצה, לפני שאני אצלול לתוך ה...

גב' רונית ד. עייאש: רגע סליחה, לפני זה, בדיווח של ראש המועצה, כי אנחנו עדיין שם, מה עם החניה? הזזת? הצרת?

מר יוסף ניסן: איזה, ברכבת?

גב' רונית ד. עייאש: חצי פתוח, חצי סגור? אני כל יום אוספת,

גב' ברוריה אליעז: תני לו לדבר, נו באמת.

גב' רונית ד. עייאש: ברוריה, את לא נוסעת ברכבת, זה לא מעניין אותך. אני כל יום שם, זה מעניין אותי.

גב' ברוריה אליעז: אני יודעת.

גב' רונית ד. עייאש: יופי, אז,

גב' ברוריה אליעז: זה מעניין לא רק אותך.

מר יוסף ניסן: טוב, שנייה אני אענה לה.

גב' ברוריה אליעז: יש איזה, אדם התחיל לדבר, אחר כך.

גב' רונית ד. עייאש: לא, אי אפשר אחר כך, זה נושא אחר.

גב' ברוריה אליעז: אבל למה להפסיק בן אדם באמצע דיבורו?

מר יוסף ניסן: אחרי דני. אחרי שדני ילך, אני אענה לך.

גב' רונית ד. עייאש: מצוין.

מר יוסף ניסן: אחרי דני.

מר דני ביטון: אז אמרתי, לפני שאני אגע בנתונים, עברנו איזשהו חודש וחצי כזה דחוס של אירועים, וצלחנו אותם, סך הכול, בצורה חיובית. שנה שעברה, אירועי שבועות והאירועים הנלווים להם, היו קצת נוקשים. הייתה קצת אווירה של אלימות ואווירה של ונדליזם, שהצטרפה מעורבות של ביטחון, של משטרה. אז לפני כל זה עשינו תהליך סדור, בין כל המחלקות, יחד עם המשטרה, ולמעשה יצרנו מנגנון של הסברה בעיקר, בקרב בני נוער, בקרב בתי ספר, הגענו עד הכיתות, עשינו סוג של הסברה, ובעצם מנענו מצב של ונדליזם, מצב של אלימות, של זריקות ביצים, מים וכדומה, ואת כל שרשרת האירועים של מיום הזיכרון, שואה, עצמאות וכו', שבועות, עברנו סך הכול בצורה שקטה.

פרופ' מתי ליפשיץ: זה לא אופייני דווקא לשבועות, נכון?

מר דני ביטון: סליחה?

פרופ' מתי ליפשיץ: זה לא אופייני רק לשבועות, זה היה לפני שנה בשבועות, זה לא שזה שבועות, כל חופש.

מר דני ביטון: אני חושב שדווקא בשבועות היה... הם פשוט...

פרופ' מתי ליפשיץ: אבל מה, חג הביכורים הופך אותם לאלימים? לא.

גב' רונית ד. עייאש: המים.

מר דני ביטון: זה נתן לגיטימציה,

גב' רונית ד. עייאש: המים, המים.

גב' עדי זנד: אגב, גם השנה, דני, זרקו ביצים. ליד השער המזרחי, למחרת בבוקר, מלא ביצים.

פרופ' עפר לוי: הם מגיעים גם מחוץ ליישוב, מאשל הנשיא... תמיד המשטרה... זה מועד לפורענות.

פרופ' מתי ליפשיץ: דווקא בשבועות.

פרופ' עפר לוי: דווקא שבועות.

גב' עדי זנד: הם פשוט עברו מעבר לגדר, זה הכול.

פרופ' מתי ליפשיץ: לא בפורים ולא ב...

פרופ' עפר לוי: לא, ספציפית זה מסורת שמגיעה למקומות לא טובים.

מר דני ביטון: היו שני אירועים של ניסיון של אלימות, אנחנו טיפלנו בהם על ידי המשטרה, עם אפס סובלנות, וזה חלחל ועשה את המסר, וסך הכול... זה קרה בשבוע של שבועות. קצת מים, קצת ביצים, קצת גז מדמיע, עצרנו את זה ועברנו את זה. טוב, מבחינת נתונים הפשיעה, אז אנחנו מדברים, אני מדבר על שנה מול שנה, עד היום, עד 6 לחודש, אנחנו מדברים על ירידה של 55% בסל העבירות הנמדדות. סך הכול, אחרי חמישה חודשים, אפשר להצביע על מגמה, אז המגמה, באמת, היא מגמה חיובית של ירידה בפשיעה, כאשר העבירה הדומיננטית ביותר, היא עבירת גניבת הרכב. היא מאפיינת את כל מרחב נגב, ואצלנו היא בירידה מאוד משמעותית של עשרות אחוזים. אני יכול לומר, לא כדי לקנא, שיקנאו בנו, אבל ביישובים דומים לנו, המצב הוא קשה יותר. עומר, מיתר, סופגים עליות, אנחנו סופגים ירידה. העליות שלהם, הם לא הירידה שלנו, הם בערך הירידה שלנו. זאת אומרת, זה משהו שקשה להסביר אותו, מבחינתם, ואנחנו יכולים רק להודות על זה. יש פה עבודה יסודית, מסודרת,

פרופ' עפר לוי: גם מבחינת המספרים, אנחנו יותר נמוכים. גם מבחינת מגמה, וגם מבחינת מספרים.

מר דני ביטון:

בהחלט, אנחנו במגמה של ירידה מתמדת, אין באמצע פיק.

פרופ' עפר לוי:

אם הם עלו מחמש לעשר, ואנחנו ירדנו ממאה לחמישים, אז...

פרופ' מתי ליפשיץ: איך הם היו בחמישה חודשים האלה במספרים?

מר דני ביטון:

בגניבות רכב, בחמישה חודשים האלו, היו עשר גניבות, מול...

פרופ' מתי ליפשיץ: וכמה פריצות לבתים?

מר דני ביטון:

9, מול 38 בשנה שעברה שני הערכים האלה. אז יש לנו ירידה וירידה

יפה. עד כאן...

פרופ' מתי ליפשיץ: מה השעות של הגניבת רכב?

מר דני ביטון:

שעון החיים שלנו מדבר על 67% בלילה, ו-33% ביום. תחילת השנה, האמת שהמגמה הזאת התהפכה, וזיהינו שתוקפים אותנו ביום. האמת, ששינינו גם את מערך האבטחה בהתאם להתנהגות הזאת, אבל זה מיד התהפך וחזר לשגרה. הלילה מהווה בערך, שנה שעברה התנהג ככה, השנה עוד לא פילחתי את זה.

פרופ' עפר לוי:

מה זה לילה, מבחינתך?

מר דני ביטון:

לילה זה משמונה בערב. רוב העבירות זה...

פרופ' עפר לוי:

שעות החשיכה, הכוונה?

מר דני ביטון:

כן. רוב העבירות, אנחנו מדברים על עשר בלילה, עד ארבע בבוקר.

פרופ' עפר לוי:

אוקיי.

מר דני ביטון:

רוב העבירות.

פרופ' עפר לוי:

אוקיי. שני שליש, שם.

מר דני ביטון: כן. זהו, עד כאן חברים.

מר יוסף ניסן: תודה רבה.

פרופ' עפר לוי: תודה רבה וישר כוח, באמת. על העשייה, ההובלה של כל מה שקשור פה בביטחון...

מר יוסף ניסן: קודם כל, אני ודני קבענו פגישה קבועה עם מפקד תחנת רהט, ואנחנו הולכים אליו לרהט, או שהוא בא אלינו פעם בחודש. באמת, זה שיתוף פעולה מדהים, דני, יאמר לזכותו, הוא אישיות גם במשטרה, וזה חשוב. הם מעריכים אותו, אין דבר שהוא מבקש והם לא נותנים לו, גם בשעות הכי קשות של רהט, אם הוא מבקש ניידת, ניידת מגיעה לפה, זה לא דבר מובן מאליו בכלל.

ואתה רואה את היחס של מפקד התחנה, של השוטרים, של הקצינים, זה משהו אחר לגמרי, זה לא היה לנו. לא היה לנו דבר כזה מאז שאני כאן, ובאמת לזכותו. הוא יודע לפתוח דלתות, הוא יודע לדבר בשפה שלהם, וזה חשוב. וגם, חברת השמירה שלנו עושה עבודה, ומרגישים את זה.

זמן התגובה הוא מינימאלי, יש לנו קבוצת ווטסאפ של דיווחים בזמן אמת, ומי שירצה, נצרף אותו. תוך דקה הסייר מגיע, מישהו מדווח על משהו חשוד? תוך דקה הסייר מגיע, מיד זה נענה, וגם המסר הזה, כנראה, עובר לשטח.

פרופ' מתי ליפשיץ: תן לנו תמונת מצב, מבחינת הסיור – מה בבוקר, מה אחרי הצהריים, מה בלילה?

מר דני ביטון: אז אני אגיד בקצרה, כי יש האמת שיש לי מצגת, אם יהיה זמן... רציתי פורום מלא. אבל בגדול, שעון החיים שלנו, הוא מחולק בבוקר, יש לנו שלושה מאבטחים, כאשר שניים נמצאים במוסדות החינוך, בשער העליון ובשער התחתון של בית הספר, ועוד סייר אחד, שהוא סייר נייד, שנע בין חמישה גנים – רימון, יערה, אודן, חצב, טבלן ונחליאל. הוא בעצם נותן מענה ממונע לחמשת הגנים האלו, זה למעשה קורה ביום, עד לשעה חמש.

בלילה אנחנו משנים פאזה ויש לנו, אנחנו מתגברים בעוד סייר, אוקיי? ויש לנו עוד שני שומרים בשערים, שבעצם מבצעים סינון ובידוק, ועוד סייר שמצטרף לסייר הקבוע, שהוא נותן מענה עד הבוקר.

זאת אומרת, בלילה, בגלל השעון חיים של הפשיעה, אנחנו נותנים חיזוק נוסף, ולמעשה אתה מקבל בלילה שני סיירים, עם עוד שני מאבטחים בשערים. השערים, יש פה תפיסה, יש פה תורת הפעלה שפיתחנו, ייחודית לנו,

פרופ' מתי ליפשיץ: זה מאיזה שעה?

מר דני ביטון: משמונה, עד שש בבוקר.

פרופ' מתי ליפשיץ: משמונה עד שש.

מר דני ביטון: כן. למדנו, בעצם, כל פעם שינינו את השעות, בהתאם לפשיעה. ראינו איפה אנחנו מוכים, איפה תוקפים אותנו, וככה הסטנו את הפעילות.

פרופ' עפר לוי: זו משמרת של עשר שעות, זה קרה כשזה התחיל לפני, משש, והסתיים...

מר דני ביטון: זה קרה כשזה התחיל לפני, במקרה באמת, בהוגנות אני אומר, במקרה ביום ששלומי העיר לי למה בשעה X לא היה, אז אמרתי לו – הזזתי את השעות. אבל לא משנה, נחזור לשאלה של מתי – אנחנו בעצם מסיטים את הפעילות שלנו, בהתאם לשעון הפשיעה. שעון הפשיעה יציב כרגע, אני מדבר על הלילה. אז משמונה, עד שש בבוקר, אנחנו מעבים את ה...

פרופ' עפר לוי: שניים בשער, ושניים בסיור.

מר דני ביטון: בסיור. עכשיו, יש מספר מודלים, לא נכנס אליהם, אבל אדם שרוצה להיכנס לתושב מסוים, והוא מחשיד אותנו. זאת אומרת, אני לא מדבר על גברת שאני מזהה שהיא מכוחותינו והיא נכנסת ליישוב. אני מדבר על בחור צעיר ברכב מתאים, בגיל מתאים ובחזות מתאימה, אני מתעקש עליו – אני בודק לאן הוא הולך, מה הנחיצות שלו, אני נוסע אחריו. הוא אומר לי – אני הולך לכספומט, אז אני, יש לי מודל כספומט, אני נוסע לכספומט מלווה אותו, עד שהוא יוצא החוצה. ואם הוא הולך למגרש הכדורגל, אז הוא לא יכול להיכנס. כי יש לנו גם פה מודל מגרשי כדורגל, וכן הלאה.

אדם חשוד, רכב חשוד, פשוט "מציקים".

פרופ' עפר לוי: הבנתי שהיו הרבה מקרים שמישהו אמר שהוא נכנס לכספומט, ברגע שעקבו אחריו הוא יצא...

מר דני ביטון: נכון. הוא יצא, פשוט פרסה. הרבה אנשים, אני יכול להגיד לך שמשפחה, שאני מכיר אותם מבאר שבע, (הוסר שם), אני לא מאמין שאתם מכירים, אבל אני מכיר אותם בצורה אישית, ארבע לפנות בוקר נכנסו ללהבים. ארבע לפנות בוקר, מאזדה 6 לבנה נכנסת. לאן אדוני? – לחבר. נוסעים אחריו, עם רכב שכור שתגבר אותנו, ורואים אותם נכנסים לרחוב סלעית, אחרי זה נכנסים לרחוב סבכי, בלי מטרה ברורה. אני יודע שהם גנבים, הצוות לא ידע. הם העירו אותי בלילה, אומרים לי – יש פה רכב שמסתובב, הנחיתי לבצע, לתקל אותו, תקלו אותו, מי אדוני? מחפשים את פלוני, איפה הוא גר? לא יודעים. הבנו שהם מחפשים לפרוץ, הם גם מוכרים בתחום עבירות הרכוש והסמים, ופשוט הוצאנו אותם החוצה.

אז נכון, לא היה פה איזה מעצר הירואי, אבל היה פה סיכול. הערנות של המאבטחים, המודל... פשוט סיכלה את הפריצה לדירה ודאית, כי זה התחום שלהם. זה בעצם המודלים שקורים.

בצניעות אני אומר – מתקשר אליי קב"ט מיתר, חבר, אומר לי – שמע, אצלי יש עלייה בשמים, מה אתם עושים? אני לא מתבייש לשאול אותך, הוא קב"ט 26 שנים, באותו כסא. אז אמרתי לו – קודם כל זה מחמיא לי, תודה רבה, והסברתי לו את המודלים שפועלים פה. הוא... אני מניח שהוא... אם יישם אותם או לא, זה עניין שלו.

מר יוסף ניסן: אני רוצה עוד לומר דבר נוסף, יש לנו קושי מאוד גדול בגיוס שומרים לשערים. זו משרה שמציעים שכר יותר גבוה במקומות אחרים, השכר שלנו לא מספיק גבוה. אגב, העלינו להם בכמה שקלים, כדי באמת לשמר את המערכת, זה ממש אנשים עזבו אותנו, והרגשנו שמציעים להם במקומות אחרים. אתה לא יכול להביא מישהו מבאר שבע, כשבבאר שבע משלמים לו חמישה שקלים יותר, הוא לא יבוא ללהבים, זה לא הגיוני. ולכן, זה קושי מאוד מאוד גדול, ודני מתמודד עם זה ברמה היומיומית. ממש, הוא משקיע בזה המון המון המון אנרגיה בלשמר את הצוות,

פרופ' מתי ליפשיץ: מתי אנחנו מעלים, חברת השמירה משלמת להם.

מר יוסף ניסן: כן, נכון.

מר דני ביטון: כן.

פרופ' מתי ליפשיץ: אנחנו מעלים לה את ה...

מר יוסף ניסן: כן, נכון.

פרופ' עפר לוי: סייר יש 24 שעות, בכל רגע נתון יש סייר ביישוב?

מר דני ביטון: בכל רגע נתון יש סייר, ובליילה הסייר הזה הופך להיות שני סיירים, מכפיל את עצמו.

פרופ' עפר לוי: כן.

מר דני ביטון: וביום, יש קשב למוסדות החינוך, בלילה יש קשב לשער הזה.

פרופ' עפר לוי: אז יש שני חלונות זמן – בוקר ואחה"צ עד ערב, שיש רק סייר?

מר דני ביטון: נכון. עד שמונה יש סייר אחד.

פרופ' מתי ליפשיץ: אפשר להגיע ישירות טלפונית לסייר?

מר דני ביטון: בהחלט, הוא מפורסם.

פרופ' מתי ליפשיץ: מה המספר?

מר דני ביטון: 050-2041028, אני אתן לך.

פרופ' עפר לוי: אבל יש גם פרסומים של המועצה, נכון?

מר דני ביטון: בוודאי.

פרופ' עפר לוי: מספרי חירום.

מר דני ביטון: אני שולח אליך לווטספאפ.

מר קובי נודלמן: זה אותו סייר קבוע?

מר דני ביטון: לא, הטלפון הוא קבוע, סייר מתחלף.

מר יוסף ניסן: טוב חברים, דני אתה משוחרר. תודה דני. טוב, על סדר היום אנחנו מתחילים... חברים, על סדר היום. א' – רצית שאני אענה לך לגבי הרכבת.

גב' רונית ד. עייאש: בבקשה.

מר יוסף ניסן: עם הרכבת יש לנו רומן ארוך, הם בנו פה חניון, אני לא הסכמתי לחתום להם על תשלום חד פעמי, שבזה הם מסיימים את התשלומים שלהם, כי חשבת ואני חושב שמגיע לנו יותר. אנחנו נקבל ארנונה על המקום. יש ויכוחים לא קטנים, זה גם גורם לרכבת אי אלו בעיות כלל ארציות, זה לא רק להבים, אין להם תחנה רק בלהבים, וגם הם מתמודדים עם בעיות שלהם, אז זה אותנו לא צריך לעניין, ולכן מהמחלוקת הזו, שגם נמצאת בהליך משפטי במקביל, הם סגרו את החניון. הם סגרו את החניון עם בטונאדות, ואז הם אומרים – אין שימוש. אין שימוש, אז אנחנו לא צריכים גם לשלב, ואין ויכוח. במקביל, מה שבית המשפט יקבע. אבל מצד שני, זה נוצר לחץ, זו התעללות גם בנוסעי הרכבת. אני הייתי מקבל את הטלפונים, לא מנכ"ל הרכבת, מהתושבים שחנו במקומות אסורים, וקיבלו קנסות. ואני החלטתי, כמו שהם פעלו בכוחנות וסגרו את החניון הזה, אז אנחנו צריכים לפעול בכוחנות, ולפתוח את החניון הזה. אז פעלנו. כמובן, עשיתי גם עבודת רקע, זה לא סתם. כי אם הייתי עושה את זה סתם, הם היו מחזירים את הבטונאדות, וזה כבר קרה שלוש פעמים לפני זה. אני הזזתי את הבטונאדות, והם סגרו אותן. הם הביאו למחרת כלי וסגרו את החניון. עשיתי עבודה גם במשרד התחבורה, כדי שהם לא יחזירו את הבטונאדות האלה, וזה מה שקרה. למעשה, החניון הזה פתוח, ועכשיו אנחנו בהתדיינות, אבל לפחות יש אוויר. זאת אומרת, אף אחד כרגע לא בלחץ, אין טלפונים על זה שאין חניון, כי בסך הכול המועצה...

פרופ' מתי ליפשיץ: חונים שם?

מר יוסף ניסן: חונים, כן. החניון פתוח. כבר שלושה שבועות החניון פתוח, מאז שפתחנו את זה...

גב' רונית ד. עייאש: לא פתוח לגמרי, אבל,

מר יוסף ניסן: מאז שפתחנו, לא, פתוח לגמרי. אין בעיית חניה. בקיצור, אין בעיית חניה בחניון הרכבת, וזאת למעשה המטרה הראשונית שהשגנו אותה, בסדר? אז יש עוד כמה בטונאדות שאפשר להגיע, לעשות סיבוב קטן, אבל הן לא משמעותיות, וגם אותן אנחנו נסיר מהמקום בהזדמנות הראשונה, לא כזאת בעיה. וזהו, כרגע אנחנו מתנהלים גם על בסיס משפטי, אני חושב שאנחנו נוכל להשיג הישגים, גם בעניין הזה, ואני חושב שזה שפתחנו את החניון, זה הוריד מאיתנו לחץ, ועכשיו מפעיל עליהם לחץ. כי למעשה, אין להם שום סנקציה, ויש שימוש בחניון הזה. בעיניי, מי שסוגר חניון, הוא גם בעל המקום. זאת אומרת, אם סגרת גם יש לך חזקה בשטח, כי אחרת איך סגרת אם זה לא שייך לך? אז לדעתי הם פעלו הפוך מאידך שהם צריכים לעשות, אבל בסדר, זה בסוף כנראה, אולי, בית משפט יקבע, אבל יש גם התדיינות מאחורי הקלעים, וברמה היומיומית, גם לפני חצי שעה, עם סמנכ"ל משרד התחבורה. לדעתי, אפשר להגיע איתם להסדרים שיניחו את הדעת, גם משפטית, כמובן, וגם אני אשתף אתכם, כמו שאמרתי, ו... ויבוא לציון הגואל, אני מקווה שזה יקרה עוד השנה, זה חשוב לנו. זהו, זה עניין חניון הרכבת.

לסעיף 1 - אישור פרוטוקול ישיבה 3/22.

מר יוסף ניסן: טוב, אנחנו עוברים לסדר היום – אישור פרוטוקול ישיבה 3/22. יש למישהו הערות, או התנגדות? הפרוטוקול מאושר.

החלטה: מליאת המועצה אישרה פה אחד את פרוטוקול ישיבה 3/22.

מר יוסף ניסן: דיווח ראש המועצה, דיווחתי כולל עבירות פע"ר.

לסעיף 3 - מינוי חבר לוועדת ערר.

מר יוסף ניסן: מינוי חבר לוועדת ערר. נמצאת איתנו כאן שרה, שאמורה להחליף את מוטי אמדו, שעזב אותנו לאופקים, ומאחר ולא הכרנו אותה וביקשתם לשמוע גם אותה ולקבל קורות חיים, יש קורות חיים, אגב? צירפנו? יש קורות חיים לכולם? ביקשנו קורות חיים. טוב, אז שרה תוכל לספר על עצמה.

גב' שרה אדרי: עדנה, איפה קורות החיים שלי? שידעו מי אני.

גב' עדנה זטלאוי: לא חשבת, אף אחד לא אמר שצריך להביא אותם לפה.

גב' שרה אדרי: טוב,

גב' עדנה זטלאוי: את נמצאת פה, את תספרי.

גב' שרה אדרי: אוקיי. אז שמי שרה מיכל אדרי,

מר יוסף ניסן: אני אשלים אותך איפה ש...

גב' שרה אדרי: אני מהמתיישבים הראשונים, החמישים הראשונים ב-1986, איפה שהרב נפתלי גר היום, זה היה הבית שלנו. הייתי 35 שנה מורה, מורה בבית ספר מרחבים, תיכון ליד אופקים. מורה לחינוך גופני, ומורה לתרבות ישראל – היסטוריה, למדתי באוניברסיטת בן גוריון תואר שני, יש עוד כל מיני תארים, אבל זה לא... בעיקר עכשיו, סיימתי משפטים, אני עורכת דין, פתחתי משרד של עורכי דין,

גב' ברוריה אליעז: בשעה טובה.

גב' שרה אדרי: תודה. עשיתי אצל עורך דין אלי חביב עשיתי את ההתמחות, במשפחה, אז עכשיו אני עורכת דין בענייני משפחה.

פרופ' מתי ליפשיץ: בפני עצמך, ללא תלות באף אחד, אני מבין.

גב' שרה אדרי: כן. עצמאית, כן. ומנהלת מרכז גישור להבים, מעל עשרים שנה,

עו"ד קובי נודלמן: חברה בוועדות ערר.

גב' שרה אדרי: כן.

מר יוסף ניסן: קובי משלים אותי.

גב' שרה אדרי: הנה, תשלים. רגע, קודם כל, נשואה, אמא לארבעה ילדים, סבתא, את הדברים הכי חשובים השארתי לסוף, איזה שרה זאת, איזה שרה זאת. אז קודם כל אני אמא, נכון? וסבתא,

גב' עדנה זטלאוי: נשואה למשה.

גב' שרה אדרי: ונשואה למשה אדרי, כן. אלה הדברים החשובים. וזהו.

מר יוסף ניסן: כמה נכדים שכחת.

גב' שרה אדרי: לא, זה בלי עין הרע.

גב' ברוריה אליעז: לא סופרים.

גב' שרה אדרי: זה הדברים החשובים, וכל המטרה שלי, זה לעשות עשייה טובה בלהבים. אני אוהבת את להבים, אני הקמתי את הספרייה בלהבים, באתי עם ילדים קטנים, גרנו במבועים ולא הייתה ספרייה. אמרתי – איך אפשר לגדל ילדים בלי ספרים? זה לא נשמע טוב, והבת שלך הייתה אצלי בספרייה, אתה זוכר את זה?

פרופ' מתי ליפשיץ: אני את משפחת אדרי מכיר מיום היוולדם ביישוב. גם אני נולדתי ביישוב, הייתה לי בעיה לזהות אותך כל פעם, כל פעם הייתי רואה אותך בכובע אחר.

גב' שרה אדרי: נכון.

פרופ' מתי ליפשיץ: אז לא ידעתי אם זו את או לא את.

מר יוסף ניסן: היום היא בכובע של ועדת ערר.

גב' שרה אדרי: נכון. הבת שלך זכורה לי לטוב, אחת הילדות החרוצות, שהייתה מחליפה ספרים בלי הפסקה. וזה...

פרופ' מתי ליפשיץ: היא הייתה קוראת בדרך לספריה, גומרת כשמגיעה הביתה.

גב' שרה אדרי: זה נכון. זה נכון, זה פשוט משהו שאי אפשר לשכוח. באמת, בלי עין הרע.

והקמתי את הספרייה, הקמתי עוד כל מיני דברים, זה היה באמת לפני שלושים שנה, עם אלי גז. עשינו הרבה תחרויות, בחנוכה עשינו את הלפידים, מסביב בורד, כל מיני דברים שנכנסו למסורת. וזהו.

מר יוסף ניסן: עכשיו אני רוצה לומר משהו – קודם כל, שרה היא מתנדבת במרכז הגישור, ועושה גישורים בין תושבים, בין... תתפלאו, אבל יש הרבה מחלוקות בין אנשים בלהבים, במיוחד כששכנים צמודים. הנושא של גדר והנושא של חניות, והגדר החיה ו-1001 דברים, והיא באמת עושה את זה בכישרון רב.

גב' שרה אדרי: ואפשר להגיד תודה לאלעד. בין שכנים, כן, כמה שאפשר.

מר יוסף ניסן: כן. אז היא עושה באמת עבודה נהדרת, מגיע לה. ולשרה גם לא אומרים לא, כל מה שהיא מבקשת,

גב' שרה אדרי: תודה.

מר יוסף ניסן: אנחנו מקיימים,

גב' שרה אדרי: תודה תודה.

מר יוסף ניסן: כי היא באמת עושה מהנשמה ומהלב, וזה ראוי לציון.

גב' שרה אדרי: תודה.

פרופ' מתי ליפשיץ: יפה, אני חושב שלהתנדב לבצע עבודה ציבורית בלהבים, רק צריך לברך על זה.

מר יוסף ניסן: לגמרי. גם בוועדת ערר זו התנדבות.

גב' שרה אדרי: כן.

מר יוסף ניסן: ואני בטוח שהיא תשמור על האינטרסים של היישוב, ללא ספק.

גב' שרה אדרי: בוודאי, בוודאי. איכות חיים.

מר יוסף ניסן: זהו, אני חושב שזה ראוי. אז טוב, אז עכשיו את משוחררת.

גב' שרה אדרי: תודה.

מר יוסף ניסן: ואנחנו נצביע.

גב' שרה אדרי: כן.

מר יוסף ניסן: את רוצה לומר עוד משהו?

גב' שרה אדרי: לא, אני רוצה להגיד תודה. תודה רבה שאתם נותנים לי את הזכות לעשות את כל הדברים האלה.

מר יוסף ניסן: מאה אחוז.

גב' שרה אדרי: תודה רבה.

מר יוסף ניסן: תודה לך.

גב' שרה אדרי: זה באמת כבוד הוא לי.

מר יוסף ניסן: מאה אחוז.

גב' שרה אדרי: להתראות. ביי. שיהיה רק יום טוב, לילה טוב.

מר יוסף ניסן: לילה טוב, תודה רבה. טוב, אנחנו נתקדם, מי בעד המועמדות של שרה? פה אחד.

החלטה: מליאת המועצה אישרה פה אחד את מינויה של גב' שרה מיכל אדרי כחברה בוועדת ערר.

פרופ' מתי ליפשיץ: אפשר לבשר לה? שהיא תלך הביתה...

מר יוסף ניסן: כן, כן.

גב' ברוריה אליעז: האבא של הקוראת המצטיינת.

פרופ' מתי ליפשיץ: שרה!

גב' שרה אדרי: כן?

פרופ' מתי ליפשיץ: מה שנקרא, עברת מועד א'.

גב' שרה אדרי: תודה רבה, לילה טוב.

מר יוסף ניסן: לילה טוב.

לסעיף 4 - הסמכת עובד המועצה אילן בן צבי ת.ז. 25216805 לפקח עבירות קנס וחנייה.

מר יוסף ניסן: טוב, סעיף 4 - הסמכת עובד המועצה אילן בן צבי ת.ז., לפקח

עבירות קנס וחנייה.

אילן התקבל לפני משהו כמו שלושה חודשים, עבר הכשרה, הסמכה ולמעשה האישור היום, נותן לו את הלגיטימציה, מבחינה משפטית, לתת דו"חות. הוא כבר עבר הכשרה גם על המסופון, ואילן יהיה כוח עזר גדול. ויש לי גם בשורה בשבילך, מתי, הוא גם יתעסק בפחים הירוקים שעל המדרכות, בסדר? אז,

פרופ' עפר לוי: ממחר הוא יוכל להתחיל...

מר יוסף ניסן: מה?

פרופ' עפר לוי: ממחר?

מר יוסף ניסן: ממחר.

גב' רונית ד. עייאש: אבל הוא יתעסק במה? מה המדיניות?

מר יוסף ניסן: אכיפה.

גב' רונית ד. עייאש: אכיפה של מה? פח בחוץ זה לא בסדר.

פרופ' מתי ליפשיץ: שלא יהיו פחים ירוקים על המדרכה.

גב' רונית ד. עייאש: לא, זה ה... לא דנו בזה, מתי, מה המדיניות?

מר יוסף ניסן: מה את רוצה? שנלך נגד התושבים? כן, איך? איך? טוב, הוא יהיה...

גב' רונית ד. עייאש: הראש מועצה הכי עלוב שהיה לנו.

מר יוסף ניסן: אבל זאת האמת.

גב' רונית ד. עייאש: עלוב.

פרופ' מתי ליפשיץ: שלא יהיו פחים ירוקים על המדרכה.

מר יוסף ניסן: שלא יהיו פחים ירוקים על המדרכה, כן.

גב' רונית ד. עייאש: בדיוק. זאת אומרת, שלא יהיו פחים ירוקים על המדרכה.

פרופ' מתי ליפשיץ: נכון.

גב' רונית ד. עייאש: מעולה, לא, שיש מדיניות סוף סוף, כן.

פרופ' מתי ליפשיץ: לפחים הירוקים יש ריבוי טבעי. משבוע לשבוע הם מתרבים. אז אילן צריך להיכנס לעבודה מהר מאוד,

מר יוסף ניסן: זה נכון.

פרופ' מתי ליפשיץ: כי את הילודה הזאת קשה לעצור.

מר יוסף ניסן: זה נכון, ניתן לאנשים פרק זמן לבנות נישא פנימית, ניתן להם גם להסתגל לרעיון.

פרופ' מתי ליפשיץ: פרק זמן והגבלת זמן.

מר יוסף ניסן: כן, כן.

פרופ' מתי ליפשיץ: זה החצי השני.

מר יוסף ניסן: כן.

פרופ' מתי ליפשיץ: אגב, קצת על עברו של אילן? מאיפה הידע? מאיפה הוא בא? מה הוא בא?

מר יוסף ניסן: אילן, אני יודע? בעברו, גם יש לו, הוא ספר כלבים בתחביב שלו,

במקצוע שלו,

גב' רונית ד. עייאש: הוא תושב,

מר יוסף ניסן: תושב היישוב, הוא גם עבד בחברת ה... בצוות שלוש, במשך כמה שנים. אז הוא גם מכיר את העבודה, מכיר את הזה, והוא גם עוזר לנו גם בסיורים במהלך ה...

פרופ' מתי ליפשיץ: מה הייתה עבודתו הקודמת?

מר יוסף ניסן: בצוות 3.

פרופ' מתי ליפשיץ: צוות 3.

גב' רונית ד. עייאש: ספר כלבים.

מר יוסף ניסן: כן.

גב' רונית ד. עייאש: ספר כלבים.

מר יוסף ניסן: מי בעד? כולנו, פה אחד? פה אחד. טוב, תודה.

החלטה: מליאת המועצה אישרה פה אחד לאשר הסמכת עובד המועצה אילן בן צבי ת.ז. 25216805 לפקח עבירות קנס וחנייה.

פרופ' מתי ליפשיץ: סליחה, מה אמרת רונית? את ראינת אותו?

גב' רונית ד. עייאש: לא, אמרתי שהוא אמר שהוא ספר כלבים היה בעברו, היה לו רכב כזה שמספר.

מר יוסף ניסן: כן, נכון. ספר נייד כזה, כן.

גב' רונית ד. עייאש: כן, זה...

פרופ' מתי ליפשיץ: הוא עדיין מתעסק עם זה? כי יש לי איזה כלב מופרע.

גב' עדנה זטלאוי: לא, כבר לא.

גב' רונית ד. עייאש: היה לו רכב כזה שזה, שבגלל זה...

דוברת: אפשר להשאיר את הכלבים ליד הפחים.

פרופ' מתי ליפשיץ: זה כלב שלא הולך לספריה.

לסעיף 5 - הארכת שירות לעובדות המועצה.

מר יוסף ניסן: חברים, אנחנו בסעיף 5 – הארכת שירות לעובדות המועצה, מצ"ב בזה המסמכים. יש לנו שתי עובדות, האחת בשם חנה סלמי, והשנייה בשם דחבש בת שבע. שתיהן עובדות בתחום החינוך. הן הגיעו לגיל פרישה, אבל יחד עם זאת, יש ועדת הארכת שירות שישבה והמליצה למועצה להאריך את עבודתן במועצה. הן עושות עבודה טובה, המערכת מרוצה מהן. את רוצה לומר מילה?

גב' עדנה זטלאוי: בדיוק את מה שאמרת.

מר יוסף ניסן: אוקיי, אז העבודה מרוצה,

גב' רונית ד. עייאש: גם הארכנו לבת שבע שנה אחת...

מר יוסף ניסן: אחת בגנים, אחת בבתי הספר.

גב' זהבה הראל: במציאות, שאין סייעות טובות, ומי שטוב שווה להשאיר אותו.

מר יוסף ניסן: לגמרי, יש מחסור מאוד גדול בשוק בסייעות, ו...

גב' רונית ד. עייאש: לגמרי.

מר יוסף ניסן: כולם בעד? כולם בעד, פה אחד.

החלטה: מליאת המועצה אישרה פה אחד הארכת שירות לעובדות המועצה גב' חנה סלמי וגב' בת שבע דחבש לשנה נוספת, שנת תשפ"ג.

מר יוסף ניסן: אני רואה שכשחסרים פה חברים, הישיבה עוברת הרבה יותר קל ומהר. אולי נאמץ את זה.

לסעיף 6 - רענון חברים בוועדות שונות.

מר יוסף ניסן: טוב, רענון חברים בוועדות שונות. מה יש לנו, עופר?

פרופ' עפר לוי: הוועדה לאיכות הסביבה, רוצים לצרף שתי חברות חדשות.

גב' עדנה זטלאוי: אבל כמה חברות יש לכם בוועדת איכות הסביבה?

פרופ' עפר לוי: וגם לרענון ולהסיר לפחות שניים. אני חושב שגם עזבו את היישוב חלק.

פרופ' מתי ליפשיץ: יש פה, סליחה, אני נכנס לך באמצע המילים, תגמור, תגמור.

פרופ' עפר לוי: אני רק אציין שנאלצנו, לא יכולנו לקיים את שתי הוועדות האחרונות, כי לא הגיעו מספיק חברים. יש תושבים שמאוד מעורבים ומגיעים כאורחים, אבל זה לא עוזר לנו. יש שם חברי מועצה ששוב, אני ויוסי מגיעים, בהרכב החברים, יש גם את שלומי, ברוריה וקובי, אני יודע שמראש...

גב' עדנה זטלאוי: חייבים להיות.

פרופ' עפר לוי: אני יודע, אז יכול להיות,

גב' עדנה זטלאוי: זו ועדה שחייבים להיות חברי מועצה.

עו"ד קובי נודלמן: ביקשתי לצאת.

פרופ' עפר לוי: כן. אני חושב שאנחנו צריכים,

גב' עדנה זטלאוי: האינטרנט לא נפתח לי, אבל חברי מועצה חייבים להיות, בין שלושה לארבעה בוועדה.

פרופ' עפר לוי: אוקיי. אז כרגע יש חמישה, ונראה לי שזה לא... זה לא נראה, אכן קובי ביקש לעזוב, גם ברוריה.

גב' ברוריה אליעז: מלפני שנתיים.

פרופ' עפר לוי: אם צריכים להיות לפחות שלושה, אני מניח שלשלומי זה חשוב, למרות שגם הרבה זמן מאז שהוא הגיע בפעם האחרונה,

פרופ' מתי ליפשיץ: שלומי חבר בוועדה הזאת?

פרופ' עפר לוי: כן.

פרופ' מתי ליפשיץ: אז זה שלומי, אתה ויוסי?

גב' עדנה זטלאוי: וברוריה, וקובי.

גב' ברוריה אליעז: לא.

פרופ' עפר לוי: בכל ועדה, חייב שיהיה יחס מסוים בין חברי מועצה... לבין נציגי ציבור. ולכן הכניסו אנשים שמראש הם אמרו שכנראה הם לא יכולים להיות שם. (מדברים ביחד)

גב' ברוריה אליעז: לא צריכים להיות חמישה אנשים,

גב' עדנה זטלאוי: אבל אין חמישה, יש ארבעה, ברוריה.

גב' ברוריה אליעז: ארבעה וראש המועצה.

גב' עדנה זטלאוי: לא, יש ארבעה שלומי, עופר ועוד אחד.

גב' ברוריה אליעז: הרשומים, זה הוא ואני. אנחנו לא צריכים להיות רשומים.

פרופ' עפר לוי: צריך לרענן, צריך לוודא שלפחות מול התושבים, כי זה מה שמנע מאיתנו, אז יש פה תוספת של שתי החברות שציינתי, ליאת שפר ותמי לסט.

פרופ' מתי ליפשיץ: כמה יש סך הכול בוועדה הזו?

פרופ' עפר לוי: אני עכשיו פותח את המסמך.

גב' עדנה זטלאוי: האמת היא שככה, הוועדה בנויה יותר מנציגי הציבור במועצה, מחברי המועצה,

מר יוסף ניסן: יש עשרה היום, עופר.

גב' עדנה זטלאוי: לא, זה ממש לא... התקנון שלה צריך להיות ככה – חברי מועצה, עמותות סביבתיות, זאת אומרת, נציגים של ארגונים סביבתיים, של שני ארגונים, ואולי שני נציגי ציבור, תושבים. זהו, זה התקנון של הוועדה.

פרופ' מתי ליפשיץ: אז סך הכול עשרה?

מר יוסף ניסן: עשרה יש, כן, כרגע.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני חושב שזה נכון לוועדה הזאת, זה נכון לכל הוועדות, צריך להסתכל אחורה. מי שחבר ועדה ובא לפגישות, צריך להישאר. מי שחבר ועדה, רשום על הנייר, ולא בא לפגישות, או מגיע לפגישה אחת, צריך להוציא אותו מהוועדה.

מר יוסף ניסן: כן, מסכים.

פרופ' עפר לוי: אוקיי, רונית שאנן.

מר יוסף ניסן: רונית שאנן עזבה.

פרופ' מתי ליפשיץ: אז אני חושב שאם מרעננים ועדות, אותה מתכונת שאני חושב על פיה בכל הוועדות צריך ללכת.

גב' עדנה זטלאוי: רוני קמאי מגיעה?

מר יוסף ניסן: לא,

גב' עדנה זטלאוי: בלהה גבעון, מגיעה?

מר יוסף ניסן: לא.

גב' עדנה זטלאוי: היא נציגה של ... אי אפשר לשנות אותה.

מר יוסף ניסן: אי אפשר להוציא אותה, אז אנחנו מוציאים את רונית שאנן ואת רוני קמאי, נכון?

גב' עדנה זטלאוי: שנייה, ויורם שחר הוא גם נציג של...

מר יוסף ניסן: מגיע.

גב' עדנה זטלאוי: אז רונית שאנן... מנהל שפ"ע הוא לא חבר.

מר יוסף ניסן: הוא לא חבר.

פרופ' מתי ליפשיץ: גם אם יורדים מעשרה לפחות, צריך להיות יעילים, ולא רשימה גדולה.

מר יוסף ניסן: אוקיי, אנחנו מחליטים להוריד את רוני קמאי ואת רונית שאנן,

גב' עדנה זטלאוי: אבל תודיעו להם, בתור יושב ראש,

פרופ' מתי ליפשיץ: ובלהה גבעון.

מר יוסף ניסן: לא, בלהה גבעון היא נציגת ארגון.

גב' עדנה זטלאוי: היא חייבת כי היא נציגת ארגון.

פרופ' עפר לוי: להסיר את שניהם, ולהוסיף,

מר יוסף ניסן: להוסיף את שניהם, כן.

פרופ' עפר לוי: תמי לסט וליאת שפר. מאוד פעילות, מאוד מעורבות.

גב' רונית ד. עייאש: נו, אז שיהיו.

מר יוסף ניסן: תמי לסט ושפר.

גב' רונית ד. עייאש: האם שמרתם על אותה פרופורציה בין חברי מועצה, אחרי ששניים ירדו?

גב' עדנה זטלאוי: לא, גם ככה היו יותר מדי תושבים.

פרופ' עפר לוי: לפי דעתי אפשר להסיר לפחות חבר מועצה אחד. כי כרגע,

גב' עדנה זטלאוי: שהיועץ המשפטי יתייחס לזה.

גב' רונית ד. עייאש: הורדתם שניים.

מר יוסף ניסן: לא, אבל הורדנו והוספנו.

פרופ' עפר לוי: אנחנו חמישה חברי מועצה.

גב' עדנה זטלאוי: לא, אתם ארבעה, עפר. ארבעה.

מר יוסף ניסן: ארבעה, עפר.

גב' רונית ד. עייאש: אוקיי.

פרופ' עפר לוי: למה? שלומי, ברוריה, קובי, יוסי ואני.

גב' עדנה זטלאוי: לא, יוסי לא חבר.

מר יוסף ניסן: אתם יודעים מה? אז בואו נסיף אותי.

פרופ' עפר לוי: יוסי חבר.

גב' עדנה זטלאוי: לא.

מר יוסף ניסן: נסיף אותי אז. נסיף.

פרופ' עפר לוי: אוקיי. אבל אתה מגיע ממילא, אז...

מר יוסף ניסן: אני מגיע, לא משנה, שאני אהיה חבר.

גב' עדנה זטלאוי: אז מי רוצה לרדת?

מר יוסף ניסן: קובי יורד,

גב' ברוריה אליעז: אנחנו ירדנו כבר לפני שנתיים.

מר יוסף ניסן: קובי וברוריה יורדים,

גב' ברוריה אליעז: לא יודעת למה המשכתם לרשום אותי, כאשר הבקשה הייתה לפני שנתיים.

- פרופ' עפר לוי:** אכן, גם קובי וגם ברוריה, ביקשו שנסיר אותם, אבל...
- מר יוסף ניסן:** אז בסדר, אני אהיה, אני אהיה נוסף לוועדה, תרשמי.
- גב' עדנה זטלאוי:** כן, יוסי.
- מר יוסף ניסן:** יוסי נוסף, ברוריה וקובי יורדים. ויורדים רוני קמאי ורונית שאנן,
- גב' עדנה זטלאוי:** יוסי ניסן נוסף.
- מר יוסף ניסן:** כן.
- גב' עדנה זטלאוי:** ברוריה וקובי יורדים. מי, אבל, נוסף במקומך?
- מר יוסף ניסן:** נוסף ליאת שפר ותמי לס.
- גב' עדנה זטלאוי:** אתה נוסף פה אחד, איפה עוד חבר מועצה?
- עו"ד קובי נודלמן:** יש את שלומי.
- גב' רונית ד. עייאש:** שלומי היה כבר.
- גב' עדנה זטלאוי:** אבל זה שלושה במקום ארבעה.
- מר יוסף ניסן:** כן, נו.
- עו"ד דוד יבורסקי:** לא מספיק?
- גב' עדנה זטלאוי:** בתקנון של הוועדה, זה ארבעה חברי מועצה. תקן אותי, יועץ משפחתי.

עו"ד דוד יבורסקי: רבע מחברי הוועדה צריכים להיות.

גב' עדנה זטלאוי: לא, לא, לא. ועדת איכות הסביבה, יש לה תקנון מיוחד. רוני קמאי יורדת?

מר יוסף ניסן: כן.

גב' עדנה זטלאוי: רוני קמאי, ומי עוד?

מר יוסף ניסן: ורונית שאנן.

גב' עדנה זטלאוי: לא, ויאיר רגב נשאר?

פרופ' עפר לוי: כמובן.

גב' עדנה זטלאוי: אוקיי, ורונית שאנן.

מר יוסף ניסן: טוב, את תבדקי אונחנו נחזור לזה, אם צריך?

גב' עדנה זטלאוי: אין לי אינטרנט, אני מצטערת.

פרופ' עפר לוי: בקיצור, אם שלושה מספיק, אז להסיר גם את קובי וגם את ברוריה.

מר יוסף ניסן: נמשיך, ואחרי זה נחזור לזה אם צריך?

גב' עדנה זטלאוי: לא, ועדת איכות סביבה. עזוב את זה, לא רוצה את זה.

מר יוסף ניסן: ועדת,

גב' עדנה זטלאוי: איכות הסביבה ברשויות המקומיות.

מר יוסף ניסן: איכות הסביבה.

פרופ' עפר לוי: עכשיו יש לי גם עוד שאלה, כתוב – מנהל מחלקת שפ"ע, שזה מוטי?

מר יוסף ניסן: כן.

פרופ' עפר לוי: כתוב פה כחבר, אז...

מר יוסף ניסן: לא בטוח שזה מוטי, זה עובדיה, לא?

פרופ' עפר לוי: אבל מוטי מגיע בדרך כלל.

מר יוסף ניסן: זה עובדיה.

פרופ' עפר לוי: מוטי מגיע.

מר יוסף ניסן: אוקיי, אז אפשר להחליף אותו.

גב' עדנה זטלאוי: זה למעשה מי שמתעסק עם הסביבה.

פרופ' עפר לוי: מוטי.

מר יוסף ניסן: מוטי, מוטי.

פרופ' עפר לוי: כן.

פרופ' מתי ליפשיץ: עופר, מי זה יושב הראש?

פרופ' עפר לוי: אני.

פרופ' מתי ליפשיץ: אתה. כל מה שקורה שם... הבלגאן והזבל, באים לדיון בוועדת איכות הסביבה? או שמזה אתם, זה לא תיק שאתם מתעסקים איתו.

פרופ' עפר לוי: לא התעסקנו ספציפית, אבל יש פה גם ועדה,

מר יוסף ניסן: אבל מתעסקים בזה ביום יום, בטח. מוטי מתעסק בזה ביום יום.

פרופ' עפר לוי: בשיתוף גם עם...

פרופ' מתי ליפשיץ: בוועדה, אני שומע מעפר שלא...

מר יוסף ניסן: לא, לא התעסקנו בזה בוועדה.

פרופ' עפר לוי: אני אומר, יש צוות היגוי של שמונה, שאנה חברה בו, אלעד, יוסי, ועוד חברים נוספים – ושם אנחנו דנים בצורה מופרדת, על בעיות ... שקשורות לפיתוח של השכונה בעיקר.

פרופ' מתי ליפשיץ: ואתה בוועדת ההיגוי הזאת.

פרופ' עפר לוי: כן, אני בשתי הוועדות.

מר יוסף ניסן: טוב, הזיכרון של עדנה עדיין עובד, ארבעה חברי מועצה. טוב, אז אנחנו נשאיר אותך כחברה. אני אתווסף, וקובי ירד, בסדר? אני אתווסף וקובי ירד. טוב.

החלטה: מליאת המועצה החליטה פה אחד לאשר בועדת איכות הסביבה את החברים יוסי ניסן, תמי לסט, ליאת שפר במקום עו"ד קובי נודלמן, רונית שאנן ורוני קמאי.

(אתנחתא קלה)

לסעיף 8 - אישורי תב"רים:

מר יוסף ניסן: אנחנו עוברים לאישורי תב"רים, חברים. אנחנו מתחילים בהרחבת בית עלמין,

גב' עדנה זטלאוי: תב"ר 407.

גב' חגית מימון מ.: בעמוד 2 יש את כל הרשימות. בעמוד הראשון, איך שאתה הופך אותו.

פרופ' עפר לוי: אפשר להתייחס?

מר יוסף ניסן: כן.

פרופ' עפר לוי: ישבנו כאן בישיבה שעלו כל מיני טענות, קוברים אנשים, או שקוברים יותר מדי, או שלא קוברים אנשים מבחוץ. והוסבר גם שנתרו 12 חלקות, והיו פה טענות – זה הרבה, זה יספיק, לא צריך להילחץ וזה נדחה. אני, יצא לי להשתתף גם עם יוסי באזכרה, ויחד עם הרב, לפני חודש או משהו כזה, אני ראיתי שם את המצוקה של הרב, שנתרו ארבע חלקות בלבד, ואין פתרון.

מר יוסף ניסן: אגב, 4 חלקות זה שניים נפטרים ששומרים חלקות, כן?

פרופ' עפר לוי: כן. ושמנסים לראות איפה אפשר גינות, להוריד גינות כדי לנסות לגרד עוד חלקה פה, חלקה שם. אז המצוקה היא מצוקה אמיתית, וזה מאוד, בעיניי, לא הוסיף כבוד, שנושא כזה חשוב וקריטי, גם ניסיון להציג אותו כאילו יש פה איזה אינטרס או משהו, ואני מקווה שעכשיו זה יאושר ויקודם, ושבאמת לא נקלע למצב שיכול להיות שאנחנו כבר נמצאים שם.

פרופ' מתי ליפשיץ: אז להרחיב על דבריך, הרי המועצה הצביעה בעד התוכנית לבית העלמין, אם הצבענו כולנו בעד התוכנית לבית העלמין, ועכשיו צריך לעשות את החלק השני של ההצבעה שלנו, זה מתבקש לעשות את זה.

פרופ' עפר לוי: כן. אבל היה משהו...

פרופ' מתי ליפשיץ: אנחנו רוצים להתחיל, זו העלות, יאללה, תעלה את זה להצבעה.

מר יוסף ניסן: טוב, חברים. זו הגדלה לשם הביצוע, מי בעד?

גב' רונית ד. עייאש: רק תסבירו את הכסף, בבקשה, לפני הזה. תסבירו לי מה זה המאה אלף ומה זה המאתיים.

גב' חגית מימון מ.: 100 אלף זה התכנון, זה כולל...

גב' רונית ד. עייאש: 100 אלף זה מה שאישרנו כבר.

גב' חגית מימון מ.: אז אני מסבירה. 100 אלף זה התכנון, שכלל אדריכלית נוף, אדריכל,

גב' רונית ד. עייאש: כמה סיימנו ב-100 אלף הזה?

גב' חגית מימון מ.: את כל המאה כרגע, שזה כולל הזמנה גם של תשעה קברים חדשים, לא קברים,

גב' רונית ד. עייאש: כן, קבירות.

גב' חגית מימון מ.: בורות.

גב' רונית ד. עייאש: זה נכלל בתוך המאה אלף שכבר הוצאנו.

גב' חגית מימון מ.: כרגע אין לי במאה כלום.

גב' רונית ד. עייאש: כלום, סיימת את כל הכסף.

גב' חגית מימון מ.: סיימתי את הזה,

גב' רונית ד. עייאש: שכלל מה שתכננת, במאה אלף.

גב' חגית מימון מ.: כן. אפילו הצלחנו, חוץ מתכנון, לעשות גם את החפירות.

גב' רונית ד. עייאש: אוקיי, אז זה ה-100, וה-150, מה הם?

מר יוסף ניסן: זו החלקה החדשה.

גב' רונית ד. עייאש: תסבירו לי, מה זה אומר חלקה חדשה?

גב' חגית מימון מ.: פוטנציאל של 100 ומשהו, 120,

מר יוסף ניסן: 120 קברים.

גב' רונית ד. עייאש: זאת אומרת, מה מכינים? מכינים את הבטון?

מר יוסף ניסן: כן, כן.

גב' רונית ד. עייאש: מכינים את החורים, מה מכינים ב- 150 הנוספים?

מר יוסף ניסן: יוצקים את כל הקברים, ואחרי זה מגיע באגר וחופר את הקבר.

גב' חגית מימון מ.: עושים בעצם הכנה לקבר.

מר יוסף ניסן: שמים למטה, כבר עשיתי על זה מחקר, שמים בלוקים למטה, מכסים את זה בעוד בלוקים, ועל זה שמים את האדמה.

גב' רונית ד. עייאש: ולכמה קברים ה-150 מספיקים?

מר יוסף ניסן: זה אמור להספיק לכולם, קיבלנו כבר הערכות מחיר שזה יספיק. בנוסף, יכול להיות שנצטרך אחרי זה עוד סכום, של פתיחת הקבר ביום הלוויה. אתה מזמין את הקבלן, ואז הוא פותח את הקבר, הוא חופר ומכין את הקבר לקבורה. זה עולה 750 ₪ ליחידה.

גב' חגית מימון מ.: אני מאמינה שזה יהיה במקביל,

מר יוסף ניסן: כן.

גב' חגית מימון מ.: אין ברירה.

פרופ' מתי ליפשיץ: זה כסף שמקבלים מביטוח לאומי אחר כך, חבל.

גב' רונית ד. עייאש: בדיוק, זה בהחזר. אתה מקבל על כל נפטר.

מר יוסף ניסן: בסדר, לא משנה, אבל צריך לאשר את התב"ר.

גב' רונית ד. עייאש: בסדר, והבסיס ההשקעתי של ה-150 אלף, היא הערכה של מי? מי נתן לנו?

מר יוסף ניסן: זה הצעות מחיר.

גב' חגית מימון מ.: היה מפרט מדויק של כל השלבים,

גב' רונית ד. עייאש: סגור, בסדר גמור.

פרופ' מתי ליפשיץ: מי בעד?

מר יוסף ניסן: מי בעד? פה אחד.

פרופ' מתי ליפשיץ: כולם, פה אחד.

החלטה: מליאת המועצה אישרה פה אחד את תב"ר 407 – הרחבת בית עלמין, הגדלה מ-100,000 ש"ח ל-250,000 ש"ח מהקרן לעב' פיתוח

מר יוסף ניסן: שיפוץ חידוש והצללת גני משחק ציבוריים. בישיבה האחרונה נתנו לכם מפה עם כל המתקנים שאנחנו רוצים לשדרג אותם, יש ביקוש, יש מגרש אחד בסנונית, שהוא כבר עומד שומם הרבה זמן, מחכה, גם כן, למתקנים, במניפה יש אחד, גם בפארק הציפורים יש מתקן שצריך להוסיף, ועוד הצללה. בקיצור, יש לנו עלויות. זה מוערך ב-250 אלף ש"ח,

פרופ' מתי ליפשיץ: מי עשה את ההערכה?

מר יוסף ניסן: זה הערכות עם אנשי מקצוע שישבנו איתם. זאת אומרת, אנחנו יודעים פחות או יותר...

גב' רונית ד. עייאש: יש הצעות מחיר.

פרופ' מתי ליפשיץ: ...מהנדס המועצה פה?

מר יוסף ניסן: מה?

פרופ' מתי ליפשיץ: מהנדס המועצה בהערכה הזו?

מר יוסף ניסן: הוא לא היה שותף, לא. הוא לא היה שותף. זה עלויות של מתקנים, זה לא... אין בזה איזו עבודה הנדסית מסובכת, זה לא משהו שדורש מומחיות, או איזה משהו ספציפית.

גב' רונית ד. עייאש: אני רוצה להעיר על הזה,

מר יוסף ניסן: אנחנו יודעים כמה עולה מטר הצללה, אנחנו יודעים כמה עולים מתקנים, אנחנו יודעים כמה עולה דשא, אנחנו יודעים הכול. כאילו, הכול כבר ידוע לנו.

גב' רונית ד. עייאש: אני רוצה להעיר, הסיפור של הגנים האלה התחיל בישיבה קודמת, או קודמת קודמת, מתי שהיא לא הייתה, ב-150 אלף. ותוך כדי הישיבה, ככה באה הבקשה, ב-150, ותוך כדי הישיבה, ראש המועצה אומר – לא רגע, סליחה סליחה סליחה, אני מבקש מאתכם.

גב' חגית מימון מ.: לא, רגע, היה תב"ר,

גב' רונית ד. עייאש: רגע, עכשיו אני.

גב' חגית מימון מ.: רגע, היה תב"ר לגן מסוים, אני רק מחדדת.

גב' רונית ד. עייאש: אני עכשיו, אני ברור לי.

גב' חגית מימון מ.: אוקיי, זה תב"ר אחר.

גב' רונית ד. עייאש: זה לא תב"ר אחר.

גב' חגית מימון מ.: זה תב"ר אחר.

גב' רונית ד. עייאש: זה מאה,

מר יוסף ניסן: זה תב"ר אחר.

גב' רונית ד. עייאש: זה 250 בנוסף למאתיים?

מר יוסף ניסן: כן, כן, כן.

גב' רונית ד. עייאש: תבינו מה זה אומר.

מר יוסף ניסן: כן.

גב' רונית ד. עייאש: 500/450 אלף לגנים ציבוריים.

פרופ' מתי ליפשיץ: על כמה גנים, כרגע, מדובר?

גב' רונית ד. עייאש: מה זה?

מר יוסף ניסן: שלושה גנים.

פרופ' מתי ליפשיץ: שלושה גנים שצריכים לשפץ אותם,

גב' ברוריה אליעז: על ה-250 שלושה?

פרופ' מתי ליפשיץ: איפה הם נמצאים שלושת הגנים?

מר יוסף ניסן: אחד בשכונת המניפה, אחד בסנונית,

גב' ברוריה אליעז: שאין עוד, שהם לא קיימים.

גב' רונית ד. עייאש: אין כלום בסנונית, אני גרה בסנונית.

מר יוסף ניסן: אז זהו, יש שמה,

גב' רונית ד. עייאש: אין צורך בפארק הזה, אף פעם לא היה.

מר יוסף ניסן: התושבים רוצים, מה לעשות.

גב' רונית ד. עייאש: אין שם, כולם מבוגרים, הילדים,

מר יוסף ניסן: אז פנו אליי התושבים, הנכדים מגיעים, רוצים מתקן, אין מתקן.

גב' רונית ד. עייאש: הילדים בצבא, בוא תעשה סקר.

מר יוסף ניסן: על כל הפריפריה שמה, אין גן אחד. בכל האזור הזה, אין גן אחד.

גב' רונית ד. עייאש: אבל אנחנו קרובים מאוד לפארק הציפורים, מה הבעיה עם זה?

מר יוסף ניסן: בסדר, אז...

גב' רונית ד. עייאש: לא, תעשה,

מר יוסף ניסן: אבל בנו שם כבר, זה בנוי.

גב' רונית ד. עייאש: לא צריך כלום.

מר יוסף ניסן: אבל זה בנוי.

גב' רונית ד. עייאש: מה זה בנוי? זו אדמה.

מר יוסף ניסן: לא,

גב' רונית ד. עייאש: לא אדמה, זה...

מר יוסף ניסן: יש שם משטח גומי. לא, יש משטח גומי, אין אף מתקן.

גב' רונית ד. עייאש: איזה משטח גומי? שהיה בו...?

מר יוסף ניסן: לא,

גב' רונית ד. עייאש: מה היה, אני גרה שם עשרים שנה.

מר יוסף ניסן: נכון.

גב' רונית ד. עייאש: בחיך, זה כזה שהיה משחק שזו קדימה ואחורה, עם איזו גולה באמצע, שמסתובבת.

מר יוסף ניסן: נכון נכון נכון.

גב' רונית ד. עייאש: אני גרה שם עשרים שנה, יוסי, בחייאת.

פרופ' מתי ליפשיץ: אתה יכול לחזור עוד פעם, איפה...?

מר יוסף ניסן: אחד בפארק הציפורים, אחד,

פרופ' מתי ליפשיץ: את פארק הציפורים עצמו?

מר יוסף ניסן: כן. בתוך פארק הציפורים, אנחנו עושים עוד מתקן, וגם הצללה שנפלה לנו, וצריך שם לחזק בעמודים. ואחד בסנונית, ואחד במניפה.

פרופ' מתי ליפשיץ: בסנונית אתה מדבר על המשטח...?

מר יוסף ניסן: כן.

פרופ' מתי ליפשיץ: ובמניפה?

מר יוסף ניסן: להוסיף שם עוד מתקן, רוצים להוסיף עוד מתקן.

גב' ברוריה אליעז: וזה לא יקר מדי? חמישה?

גב' רונית ד. עייאש: גן הציפורים היה סגור?

גב' חגית מימון מ.: זו הייתה בעיה של בטיחות.

מר יוסף ניסן: רק הזה ליד הבית שלה זה מאתיים אלף, לבד.

פרופ' מתי ליפשיץ: במניפה יש הצללה? או צריך לעשות?

מר יוסף ניסן: יש הצללה.

פרופ' מתי ליפשיץ: אז הצללה צריך, בגן הציפורים במקום מסוים,

מר יוסף ניסן: כן?

פרופ' מתי ליפשיץ: ובסנונית?

מר יוסף ניסן: בסנונית, כן. ופארק הציפורים. עוד פעם, זה הכול יהיה פה שקוף, כן?

גב' רונית ד. עייאש: אני מציעה שתוותרו על סנונית, ותלכו לאזור יותר פעיל. אמיתי אני אומרת, תראו את המיפוי של המקום הזה.

מר יוסף ניסן: את יודעת מה? בואו נאשר את זה, ואני פתוח לשמוע.

גב' רונית ד. עייאש: אני לא יודעת איך בנוי ה-250, כמו שלא הייתי סגורה שתוך כדי

הישיבה,

מר יוסף ניסן: בסדר.

גב' רונית ד. עייאש: אתם מעדכנים מ-150 ל-200.

מר יוסף ניסן: אני אזכיר לך, את אישרת פרויקטים בחינוך ב-300 אלף ₪, שלא ידענו בכלל מה הם, מתקציב שאסור היה להוציא אותו.

גב' רונית ד. עייאש: תתפלא.

מר יוסף ניסן: זה את. אז עכשיו את באה להטיף לנו שזה.

פרופ' עפר לוי: פעם קודמת היה גם מיפוי, נכון? הראתם מיפוי.

מר יוסף ניסן: כן, נכון.

פרופ' עפר לוי: אין את זה עכשיו.

מר יוסף ניסן: נכון.

גב' עדי זנד: היה מיפוי, אבל לפי המיפוי הזה הייתה בחירה, לעשות את הגן הזה לפי בקשת התושבים, שישבו פה וביקשו,

גב' חגית מימון מ.: נכון.

גב' עדי זנד: שאת הכסף נשקיע בגן הזה, למרות שיש גישה גם לגנים אחרים. אבל זו הייתה בקשה של תושבי שרונית. את היית, והיה פה עוד משהו שאני לא מכירה אותו.

גב' ברוריה אליעז: היו אנשים,

גב' עדי זנד: לא משנה, אמרתם זה קרוב לנו, כדי שזה נתנו,

גב' ברוריה אליעז: זה אושר כבר, עכשיו מדברים על דברים אחרים.

גב' עדי זנד: ברוריה.

גב' ברוריה אליעז: כן?

גב' עדי זנד: רגע, שנייה.

גב' ברוריה אליעז: לא, אני אומרת שזה אושר. האם זה נכון?

גב' עדי זנד: אני רוצה להעלות טיעון, את יכולה להסכים איתי, ואת יכולה לא להסכים איתי.

גב' ברוריה אליעז: אוקיי.

גב' עדי זנד: בסדר? תודה. אני אומרת – כרגע אני מסתכלת, יש חצי מיליון ₪ לטובת הצללות, שיפוצים של גנים. אני רוצה לשאול, האם יש החלטה של המועצה, שמשקיעים עכשיו במיפוי הזה של הגנים, ולהגיד – אנחנו צריכים עכשיו שני מיליון ₪ לשים על גנים כי המצב בגנים לא טוב, כי צריך הצללות, כי צריך מתקנים, כי צריך את זה, ונביא את זה לדיון. לא בשיטת, אני קוראת לזה שיטת הסלמי – הפעם נעשה את הגן הזה, אחר כך נגיד שלושה גנים כאלה. האם יש איזשהו מיפוי, מיפוי אמיתי, לא זה הגנים שישנם מפוזרים, אלא מיפוי של צרכים?

גב' רונית ד. עייאש: כמה יש,

גב' עדי זנד: כמו שאתם יודעים להגיד לי על תקשוב, שהתקשוב חסר לכם פה ופה ופה, אז עשיתם מיפוי של התקשוב. תגידו האם על הגנים יש מצב של בלאי, אני מקבלת. אם יש מצב של בלאי, והוא גורף, כי עם השנים, ועם הרוחות, ועם מזג האוויר, תגידו סכום אחד שייתן לנו מענה בצורה...

מר יוסף ניסן: אגב, יש עוד מתקן אחד בשדרות...

גב' עדי זנד: בבקשה, אני בטוחה שיש עוד.

גב' רונית ד. עייאש: יוסי, אני רוצה...

מר יוסף ניסן: בסדר, כל זה לטובת חידוש וגני משחקים.

גב' עדי זנד: קודם כל, זה ברור שהכול הוא לטובה, אבל בואו נסתכל רגע,

מר יוסף ניסן: צריך לשמוח.

גב' עדי זנד: אני מלאת שמחה.

מר יוסף ניסן: כן, רואים.

גב' עדי זנד: נכון?

מר יוסף ניסן: כן.

גב' עדי זנד: אבל זה לא בגללך.

מר יוסף ניסן: איך זה אושר. טוב.

גב' רונית ד. עייאש: כמה נשאר בקרן עבודות פיתוח?

גב' חגית מימון מ.: מיליון 350, אחרי ששריינו גם,

גב' רונית ד. עייאש: 1,350,000 אחרונים,

גב' חגית מימון מ.: אחרי ששריינו, רגע, גם ל-2022 וגם ל-2023.

גב' רונית ד. עייאש: את מה?

גב' חגית מימון מ.: זה אומר שזה מאוד, מה שהקרן אמורה לכסות. זה חלק בחינוך, הכנסה, הלוואות.

גב' רונית ד. עייאש: בסדר.

גב' חגית מימון מ.: לא, זה בסדר.

גב' רונית ד. עייאש: זה השוטף.

גב' חגית מימון מ.: לא כולם נוקטים בשיטה הזאת, שמעכשיו משריינים,

גב' רונית ד. עייאש: זה השוטף של הקרן לעבודות פיתוח, נשאר לנו מיליון ו?

גב' חגית מימון מ.: מיליון שלוש מאות, נכון לסוף אפריל. אני מזכירה שזה גדל כל חודש.

גב' רונית ד. עייאש: בסדר, באותה מידה יש דברים שהם מאסט, כמו שיפוצי קיץ, שזה מאסט.

גב' חגית מימון מ.: לא, אז רגע, לא לא, אני אומרת, מתוך ה-1,300,000,

גב' רונית ד. עייאש: לא אישרנו, עדיין לא אישרנו.

גב' חגית מימון מ.: עדיין יש תב"רים שצריך לאשר.

גב' רונית ד. עייאש: אני אומרת, אז האם אנחנו לוקחים 450 אלף, בסך הכול, כשנשאר לנו באמת מעט, זה מה שאני רוצה בפרופורציה, להוציא עכשיו, טרום בחירות, שוחד זה, זה העיתוי. זהו.

גב' חגית מימון מ.: למה 450?

גב' רונית ד. עייאש: כי 200 אישרנו, ועוד ה-250,

מר יוסף ניסן: שוחד בחירות.

גב' רונית ד. עייאש: שוחד בחירות. כל הרשימה פה, זה איך אומרים? כלכלת בחירות.

גב' חגית מימון מ.: ה-1,350,000 הם אחרי המאתיים, כי המאתיים אושר בישיבה הקודמת.

גב' רונית ד. עייאש: ככה אני רואה, כלכלת בחירות.

מר יוסף ניסן: אוקיי.

גב' רונית ד. עייאש: בובקאט, שמוקאט, וזה, ככה כל הדברים.

מר יוסף ניסן: טוב, חברים, מי בעד?

גב' עדנה זטלאוי: קובי, ברוריה, עופר מתי יוסי. מי נגד?

גב' עדי זנד: אני.

גב' עדנה זטלאוי: עדי. מי נמנע?

גב' רונית ד. עייאש: אני לא חושבת שזה בעיתוי הנכון.

מר יוסף ניסן: טוב.

גב' רונית ד. עייאש: אין לי שום בעיה עם גנים, לא לפחות שאני אסביר למה אני נמנעת, אני צריכה הסבר...

מר יוסף ניסן: הסברת, שוחד בחירות, נו?

גב' רונית ד. עייאש: שוחד בחירות אמרתי לפרוטוקול, להסביר למה אני נמנעת, ככה אני אומרת, זהו.

מר יוסף ניסן: טוב.

תוצאות ההצבעה:

בעד – 5 (ניסן, נודלמן, אליעז, לוי, ליפשיץ)

נגד – 1 (זנד)

נמנע – 1 (ד. עייאש)

החלטה: מליאת המועצה אישרה ברוב קולות את תב"ר 417 – שיפוץ, חידוש והצללה גני משחק ציבוריים בסך 250,000 ₪ מהקרן לעב' פיתוח.

גב' חגית מימון מ.: תב"ר 418.

מר יוסף ניסן: תב"ר 418 – שיפוץ מקווה תפארת להבים, זו הרשאה שקיבלנו מהמשרד לשירותי דת, 99,500, יש פה את ההרשאה, אנחנו מאשרים את זה.

פרופ' מתי ליפשיץ: ממי קיבלנו את הכסף?

מר יוסף ניסן: מהמשרד לשירותי דת.

פרופ' מתי ליפשיץ: אז לנו זה לא עולה?

גב' חגית מימון מ.: לא עולה.

מר יוסף ניסן: מי בעד?

גב' עדנה זטלאוי: פה אחד.

החלטה: מליאת המועצה אישרה פה אחד את תב"ר 418 – שיפוץ מקווה תפארת להבים על סך 99,500 ₪ במימון המשרד לשירותי דת.

מר יוסף ניסן: רכישת בובקאט.

פרופ' מתי ליפשיץ: למה צריך את זה?

מר יוסף ניסן: רכישת בובקאט.

גב' רונית ד. עייאש: עוד 200 אלף, תורידו מה-1,300,000.

פרופ' מתי ליפשיץ: למה?

מר יוסף ניסן: אני אסביר לכם. יש לנו התמודדות מאוד קשה לאורך השנה, במגוון מאוד גדול של תחומים.

גב' רונית ד. עייאש: זה להתחרות עם המהנדס, בשכונת השרונית, מי נותן שירות יותר טוב.

מר יוסף ניסן: שוחד בחירות, נו?

גב' רונית ד. עייאש: ברור. גם זה, וגם הבא בתור.

מר יוסף ניסן: יש לנו צורך, קבוע, בכלי כזה שגם ייתן לנו מענה לניקוי כבישים, אגב, כשאתה קונה את הבובקאט, יש לו זרועות כאלה שמתחלפות, אתה יכול להחליף אותן. פעם קודמת רק...

פרופ' מתי ליפשיץ: יש לנו רכב לניקוי, נכון?

גב' רונית ד. עייאש: נכון.

מר יוסף ניסן: כן.

גב' חגית מימון מ.: כן, רכב טיאווט.

פרופ' מתי ליפשיץ: זה בנוסף?

מר יוסף ניסן: כן, כן.

גב' רונית ד. עייאש: כן.

מר יוסף ניסן: כן. הרכב הזה, של הטיאווט, לא יכול להגיע לשכונה כמו המניפה, כי האבק והלכלוך שמה יסתמו אותו, זה יפגע בכלי. הוא לא יכול להיכנס שם. בגלל זה אנחנו גם לא מכניסים אותו. והבובקאט הזה, הוא כן מתאים לתנאים קשים יותר, של בוך, של לכלוך ושל אבנים, והוא מנקה את זה גם במטאטא, גם בכף שיכולה לנכש עשבייה, אנחנו מתמודדים כל שנה סביב רחוב הוורד, רקפת, נרקיס, גם שכונת המניפה שם, עין עובדת בגב, וזה כל הזמן, גם היום.

פרופ' מתי ליפשיץ: מה עשינו עד עכשיו?

מר יוסף ניסן: אתה לוקח קבלן.

פרופ' מתי ליפשיץ: שוכר מישהו?

מר יוסף ניסן: אתה שוכר קבלן, כן.

פרופ' עפר לוי: כמה הוצאנו בשנה?

פרופ' מתי ליפשיץ: מה העלות שהוצאנו?

מר יוסף ניסן: כל יום כזה זה 2500 ₪, כל יום עבודה שלו.

גב' רונית ד. עייאש: אפשר לקבל פירוט כמה הוצאנו בשנה על הדבר הזה?

פרופ' מתי ליפשיץ: בדיוק, כמה יצא ל...

גב' רונית ד. עייאש: בשנה אחת,

מר יוסף ניסן: אבל אני אגיד לך. אני אגיד רגע, שנייה, העניין הוא זה לא כמה העלות שהוצאנו, אלא מה לא עשינו, כי לא היה לנו את הכסף להוציא. וברגע שיש לך את הכלי הזה אצלך,

גב' רונית ד. עייאש: אבל אתה הולך להוציא את הכסף,

מר יוסף ניסן: אתה נותן שירות הרבה יותר טוב לתושבים.

פרופ' מתי ליפשיץ: זה נכון, אבל מה בכל זאת העלות?

פרופ' עפר לוי: סדר גודל של כמה ימים?

מר יוסף ניסן: סדר גודל, כמה הוצאנו?
(מדברים ביחד)

גב' עדי זנד: גם צריך לתחזק אותו, אם לא אכפת לכם.

מר יוסף ניסן: אני חושב ששכרנו, משהו כמו אולי עשרים יום.

גב' חגית מימון מ.: ימי עבודה, אני לא יודעת להגיד שבאותו יום עבודה, הוא השתמש בבובקאט.

פרופ' מתי ליפשיץ: חמישים אלף ₪ בשנה אחת.

מר יוסף ניסן: כן, עשרים יום לפחות.

פרופ' מתי ליפשיץ: כמה בכסף?

גב' חגית מימון מ.: לפחות 50 אלף.

מר יוסף ניסן: חמישים אלף ₪.

גב' חגית מימון מ.: לפחות.

פרופ' מתי ליפשיץ: 50 אלף ₪.

גב' ברוריה אליעז: היא אומרת שלפחות.

מר יוסף ניסן: לפחות, כן.

גב' חגית מימון מ.: הבאנו את החברה, והחברה, לדעתי, שכנעה ש...

גב' ברוריה אליעז: הוא לא יפסיד...

עו"ד קובי נודלמן: מי לא יפסיד?

מר יוסף ניסן: לא, אין בטרקטורים.

גב' חגית מימון מ.: זה עניין תזרימי, אם אין עכשיו...

מר יוסף ניסן: אני לא מכיר טרקטורים של בובקאטים כאלה.

גב' חגית מימון מ.: לא יודעת, כשהחברה באה זה היה נשמע לי לא כלכלי. הגיעה חברה שמציעה לך או ליסינג, או...

עו"ד קובי נודלמן: נראה לי שלסינג גם יכול לעצור מתישהו אם זה לא אפקטיבי, ואתה לא צריך, לא יודע.

מר יוסף ניסן: אגב, במיתר יש להם שני כלים. במיתר מחזיקים שני כלים, גם בובקאט כזה, וגם טרקטור של המועצה. וזה שירות ברמה אחרת, התושב עכשיו מתלונן שעומדת לפרוץ שריפה, או לא יודע מה, הוא זה, אתה שולח בן אדם באותו יום, זה שירות ברמה אחרת. וגם בשרונית,

גב' רונית ד. עייאש: לא כשנשאר מיליון שלוש מאות בקופה,

מר יוסף ניסן: רגע, תני לי לסיים.

גב' רונית ד. עייאש: לא חייבים מאתיים אלף עכשיו, אפשר לחכות עם זה.

מר יוסף ניסן: בשרונית יש לנו בעיות ענקיות,

גב' רונית ד. עייאש: שרונית, זה היה...

מר יוסף ניסן: אני כל הזמן מבקש כלים, כן נותנים לי, לא נותנים לי, הוא כן מאשר, לא מאשר, זה מלחמות יומיומיות עם חברת מבנה, ויש שם פאנצ'רים, של הרבה אנשים שמקבלים פאנצ'רים בתוך הרחובות, ואין לנו מענה.

פרופ' מתי ליפשיץ: מי מאייש את הכלי הזה?

מר יוסף ניסן: עובד אחזקה שלנו.

פרופ' מתי ליפשיץ: זה שהוא...

מר יוסף ניסן: כן.

פרופ' מתי ליפשיץ: זאת אומרת, אין מצב, יש מספיק עובדים?

מר יוסף ניסן: כן, כולם יעברו הכשרה על הכלי הזה, כולם.

פרופ' מתי ליפשיץ: הרכב הזה לא יעמוד...

מר יוסף ניסן: לא לא לא לא לא.

פרופ' מתי ליפשיץ: בחניון של הרכבת.

מר יוסף ניסן: לא, לא, לא. זה לא יעמוד.

גב' עדי זנד: אתם יודעים אבל גם שכל כלי, כל רכוש קבוע שנרכש, גם יש אחר כך הוצאות תחזוקה שלו. זה לא נגמר ב-200 אלף ש' החד פעמי הזה.

מר יוסף ניסן: נכון, אבל זה עלויות מאוד נמוכות.

גב' עדי זנד: אבל למה להוציא? נניח שיש הוצאה של חמישים אלף ש',

מר יוסף ניסן: אבל אני רוצה לשפר את השירות לתושבים, מותר לי?

גב' עדי זנד: רגע. אפשר להגיד משהו, בלי כל הפומפוזיות שלך?

מר יוסף ניסן: פומפוזיות.

גב' רונית ד. עייאש: כן, פומפוזיות.

גב' עדי זנד: כי אתה ממש פומפוזי.

מר יוסף ניסן: כי אתם מחפשים רק את השלילה. אז...

גב' עדי זנד: אבל אני שואלת,

גב' רונית ד. עייאש: כי זה מה שאתה... זו הבעיה.

גב' עדי זנד: חמישים אלף ש, ואני מוכנה לקבל את העניין הזה, חמישים אלף ש בשנה על הפינוי, על עבודה של בובקאט, זה ארבע שנים. קודם כל, מכיר רכישה עכשיו, זה של ארבע שנים, בממוצע.

גב' רונית ד. עייאש: יותר, כי...

גב' עדי זנד: אם אין לנו יתרות מספיק גדולות, למה דחוף עכשיו לעשות את זה?

גב' רונית ד. עייאש: בדיוק.

גב' עדי זנד: בואו השנה נשלם את ה-50 אלף ש האלה,

גב' רונית ד. עייאש: כי יש בחירות.

גב' חגית מימון מ.: חמישים אלף ש, עושים רק את מה שמאסט, ולעומת זאת פה, אפשר לעשות עוד דברים לרווחת התושבים.

מר יוסף ניסן: בדיוק.

גב' עדי זנד: כל דבר שתשמשי בכלי, איזשהו כלי שלא יהיה, ככל שתשתמשי בו יותר, הבלאי שלו יהיה יותר גדול, וככה יהיו לך יותר הוצאות תחזוקה, חשבון פשוט. אני מציעה לא למהר להוציא עכשיו את ה-200 אלף ₪. יישארו לנו יתרות בדצמבר? יאללה, בואו נחגוג אז על בובקאט.

גב' רונית ד. עייאש: יש חלופות, עוד 300 אלף ₪ שיפוצי קיץ, שהרבה יותר דחוף, מאשר כל דבר אחר, לדוגמא.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני שומע את מה שעדי אומרת, אבל אני חושב טיפה אחרת. כל הזמן ברקע יהיו בחירות, אנחנו נשמע את זה מעכשיו ועד אוקטובר.

גב' רונית ד. עייאש: ועד הבחירות.

פרופ' מתי ליפשיץ: אוקטובר עוד שנה. אני חושב שאם הכלי הזה, קודם כל, מי דרש אותו? האחזקה ביקשה אותו?

מר יוסף ניסן: גם, כן. זו בעיקר יוזמה שלי.

פרופ' מתי ליפשיץ: יוזמה של?

מר יוסף ניסן: שלי. אני ראיתי עם מה אנחנו מתמודדים, אני מקבל את הטלפונים, בסדר?

פרופ' מתי ליפשיץ: אני חושב שאם המכשיר הזה, או הכלי הזה, יכול לשפר את כל מה שקורה בלהבים, בכל מיני מקומות, בסדר, אז יש בחירות, אין בחירות, אם זה משפר את מה שקורה בלהבים, אני בעד.

מר יוסף ניסן: מצוין.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני חושב שכדאי להעלות את זה להצבעה.

מר יוסף ניסן: מאה אחוז.

פרופ' מתי ליפשיץ: אם יש מישהו שנגד...

מר יוסף ניסן: מי בעד?

פרופ' עפר לוי: במיוחד שזה מחזיר את ההשקעה תוך ארבע שנים, זה חוסך כסף.

פרופ' מתי ליפשיץ: אתה הרי בונה דברים לעתיד.

פרופ' עפר לוי: וזה יחסוך למועצה הבאה אולי, לארבע שנים,

גב' עדנה זטלאוי: מתי, עופר, יוסי.

מר יוסף ניסן: ברוריה, מצביעים.

גב' עדנה זטלאוי: ברוריה, מי עוד בעד? קובי? נגד? נמנעים?

גב' רונית ד. עייאש: זה לא העיתוי הנכון להוציא 300 אלף ש,

מר יוסף ניסן: מאתיים.

גב' רונית ד. עייאש: מאתיים, סליחה, כי ה-300 זה תיכף יגיע, זה לא העיתוי הנכון, כשיש רק מיליון שלוש מאות בקרן לעבודות פיתוח. זה לא העיתוי הנכון.

מר יוסף ניסן: טוב.

גב' רונית ד. עייאש: לא על הדבר הזה.

מר יוסף ניסן: בטח היית עושה אחרת.

גב' רונית ד. עייאש: כל כך הרבה אחרת, יוסי.

פרופ' מתי ליפשיץ: אנחנו אחרי הצבעה, לא?

מר יוסף ניסן: אחרי הצבעה.

פרופ' מתי ליפשיץ: אז למה לא עוברים ל-420?

תוצאות ההצבעה:

בעד – 5 (ניסן, נודלמן, אליעז, לוי, ליפשיץ)

נגד – 0

נמנע – 2 (ד. עייש, זנד)

החלטה: מליאת המועצה אישרה ברוב קולות את תב"ר 419 – רכישת בובקט בסך 200,000 ₪ מהקרון לעב' פיתוח

מר יוסף ניסן: שיפוצי קיץ ל-2022, 300 אלף ₪, את רוצה לומר משהו?

גב' חגית מימון מ.: שזה לא מספיק.

מר יוסף ניסן: לא מספיק.

גב' חגית מימון מ.: שצמצמנו מאוד.

מר יוסף ניסן: צמצמנו מאוד את ה...

גב' רונית ד. עייאש: אולי מהכסף של הבובקאט.

גב' חגית מימון מ.: אבל כבר אישרתם.

פרופ' מתי ליפשיץ: מה כוללים השיפוצים האלה?

גב' זהבה הראל: מה הם כוללים? אנחנו עשינו מיפוי של כל מוסדות החינוך, כל מה שנדרש, כאשר יצרנו בתוך זה סדרי עדיפויות. קודם כל את מה שהבטיחות מחייבת אותנו, ואחר כך את הדברים שהם קצת לשיפור אם יהיה לנו כסף להגיע לזה.

פרופ' מתי ליפשיץ: את יכולה לתת לנו דוגמא אחת שמחייבת? דוגמא אחת?

גב' עדי זנד: לשניהם, דברים שהם כוללים בתקציב.

גב' זהבה הראל: אנחנו גם עושים את זה תוך כדי השנה, אם גג מטפס לתוך גן, אז אי אפשר לנהל חיים בתוך הגן. אם מזגן מקולקל, אז אנחנו לא יכולים,

פרופ' מתי ליפשיץ: יש לנו כרגע את המצבים האלה.

גב' זהבה הראל: אם הבלטות,

פרופ' מתי ליפשיץ: יש לנו את המצבים האלה?

גב' זהבה הראל: הכול נמצא ברשימה, הבלטות העקומות שגורמות לילדים ליפול, מתקנים שכבר יש להם בלאי, יש המון, הרשימה היא ארוכה, ואני מדברת על כלל מוסדות החינוך, גם הפורמאליים, וגם ה...

פרופ' מתי ליפשיץ: עכשיו, ה-300 אלף האלה, פותרים את כל הבעיות?

גב' זהבה הראל: לא, זה מעט מאוד.

גב' חגית מימון מ.: מדובר בתב"ר שנתי, כל שנה פותחים תב"ר לשיפוצי קיץ, הוא אף פעם לא...

גב' זהבה הראל: אני חושבת שזה לא מספיק.

גב' חגית מימון מ.: זה אף פעם לא מספיק.

גב' זהבה הראל: אתם יודעים את עמדת.

פרופ' עפר לוי: כל פעם עושים את מה שצריך. הכי דחוף.

גב' חגית מימון מ.: כל פעם עושים את מה שצריך, כן.

פרופ' מתי ליפשיץ: אז בעצם אנחנו הולכים על הדברים הבטיחותיים והדחופים, נכון?

מר יוסף ניסן: כן.

פרופ' מתי ליפשיץ: תעלה להצבעה, נו?

מר יוסף ניסן: מי בעד? פה אחד.

החלטה: מליאת המועצה אישרה פה אחד את תב"ר 420 – שיפוצי קיץ לשנת 2022 בסך 300,000 ₪ במימון קרן לעב' פיתוח.

מר יוסף ניסן: הלאה, רכישת אוהל אבלים. ברשויות מקומיות מקובל שהמועצה, במשפחה שהיא אבלה, לתת לה את העזרה הראשונה הזאת. כמו שאנחנו נותנים את החד פעמי ודברים בסיסיים, שולחנות, כסאות, מיחס, גם אוהל אבלים, יש צורך כזה.

אגב, זה לא כולם, כי בדרך כלל, מי שנפטר והוא יוצא מפעל מסוים, אם זה קמה, ואם זה כי"ל, אז המפעל מספק את זה באופן מלא, ואז אין לנו מה לעשות שם. אבל לפעמים עולה הצורך הזה, לאוהל שיאכלס את האנשים. זה קטן או גדול, אנחנו נבנה איזה משהו מודולארי, שאפשר לעשות גם קטן וגם גדול, בהתאם לצורך.

גב' רונית ד. עייאש: יש כבר אחד כזה, לא?

גב' חגית מימון מ.: יכול להיות שהוא ישמש גם לא רק ל...

מר יוסף ניסן: כן, הוא יכול לשמש את המועצה באירועים מסוימים, בהחלט.

גב' רונית ד. עייאש: יש כבר אחד כזה, לא?

מר יוסף ניסן: לא, אין לנו.

גב' רונית ד. עייאש: בבתים של...

פרופ' מתי ליפשיץ: מי מהמועצה ירצה לשבת באוהל אבלים?

גב' חגית מימון מ.: אפשר להחליף לו שם.

מר יוסף ניסן: טוב חברים, מי בעד?

עו"ד קובי נודלמן: זה עולה מאה אלף ש?

גב' חגית מימון מ.: עשרים.

מר יוסף ניסן: עשרים. מי בעד?

גב' עדנה זטלאוי: פה אחד? עדי, אני לא רואה.

מר יוסף ניסן: עדי?

גב' עדי זנד: אני נמנעת.

מר יוסף ניסן: נמנעת. למה, את רוצה לומר?

גב' עדי זנד: כן.

פרופ' מתי ליפשיץ: אם בעשרים אלף אפשר לעזור למישהו.

גב' עדי זנד: אני אגיד. אני נמנעת, כי אני חושבת שני דברים,

פרופ' מתי ליפשיץ: בשעה קשה, ולו רק אם מדובר באדם, שניים, שלושה.

גב' עדי זנד: לא משנה מה אני חושבת. לא, זה לא משנה,

פרופ' מתי ליפשיץ: 422,

מר יוסף ניסן: רגע, מתי, עדי רוצה לומר למה היא נמנעת.

פרופ' מתי ליפשיץ: סליחה, כן.

עו"ד קובי נודלמן: אתם צריכים להכניס את זה לתב"ר...

מר יוסף ניסן: כן.

גב' זהבה הראל: רציתי להגיד – אם אישרתם קברים, אז צריך גם אוהל אבלים.

גב' עדי זנד: זה לא העניין של הכסף, של העשרים אלף, זה לא סכום גדול. אני חושבת שני דברים – ראשית, רבים מתושבי להבים, עובדים במפעלים ומקומות מסודרים, שיש בהם תמיכה והמשפחות מקבלות את זה, מקבלות גם את הערכות האלה, וגם את האוהל אבלים, וגם דברים אחרים, ויש לנו רבים מתושבי להבים, והם כאלה שזה מגיע, לפעמים זה מגיע משני מפעלים שונים, זה דבר אחד. דבר שני, אנחנו לא יישוב ברמה סוציו אקונומית כל כך בעייתית, שאם חלילה משפחה צריכה אוהל אבלים, אז היא לא יכולה להרשות לעצמה, אני מרגישה שזה מיותר.

מר יוסף ניסן: אני מסכים איתך, זה לא עניין של כסף. אם אתה יכול להקל על המשפחה מלהתעסק עכשיו באוהל אבלים, ולתאם וזה, ואתה יכול בזמינות...

גב' רונית ד. עייאש: אני בעניין האוהל אבלים, זה מקל מאוד. אני בעניין השוטף, מוחה מחאה גדולה. על הסוכר, תה, קפה, חד פעמי, קולה, מים, בחייאת.

מר יוסף ניסן: אבל המועצה עובדת לטובת התושבים.

גב' רונית ד. עייאש: בחייאת.

מר יוסף ניסן: רונית,

גב' רונית ד. עייאש: יוסי, זה שוחד בחירות מהיום הראשון שנכנסת ליישוב.

מר יוסף ניסן: אה, גם זה. טוב.

גב' רונית ד. עייאש: באמת.

מר יוסף ניסן: דווקא יש תגובות מאוד חיוביות.

גב' רונית ד. עייאש: ברור, ברור, ברור.

מר יוסף ניסן: התושבים מאוד מרוצים.

גב' עדי זנד: אני חושבת שחלק לא קטן מאיתנו כבר שכלו הורים, ואנחנו יודעים שבסיטואציה הזאת, בדרך כלל, לא האבלים מקירבה ראשונה מתעסקים בזה. יש מספיק מעטפת. ואני חושבת שגם כאן, אנחנו תושבי להבים, יש לנו מספיק מעטפת שיכולה לתמוך, ואני חושבת שזו הוצאה סתמית, מיותרת ולא רלוונטית.

מר יוסף ניסן: טוב.

גב' עדי זנד: ולכן אני נמנעת.

מר יוסף ניסן: אוקיי. טוב,

פרופ' עפר לוי: אני חושב שבהרבה מקרים זה יכול להיות נכון, אבל זה לא לכל אחד. אני נתקלתי אישית בשבעה גם, שבעה על שבעה מאוד מאוד בודדים ועצובים, שלא היה מי שיארגן. שוב, לא הרבה. אחת ל, אבל כשזה קורה זה הכי עצוב שיכול להיות.

גב' עדי זנד: אני מסכימה איתך.

פרופ' עפר לוי: שיש מישהו שאין לו את הסביבה התומכת.

גב' עדי זנד: אני מסכימה איתך לחלוטין. אני חושבת שבסיטואציה כזאת, זה המקום של הרווחה של היישוב לטפל בזה, ולהיכנס לתמונה. המטפל של הבן שלנו הקטן, היה משפחה ערירית, הם היו זוג עריריים, אני טיפלתי כשהוא נפטר הוא נשאר אחריה, אני טיפלתי, אני הייתי זאת שהמטפלת צלצלה אליה והגעתי בשבע בבוקר, והתחלתי להניע את כל המערכת בשביל לטפל בזה. אז נכון, יש מקרים בודדים כאלה, הם מאוד מאוד עצובים וכואבים, וגם אז יש מעטפת קהילתית שיכולה לתמוך.

החלטה: מליאת המועצה אישרה ברוב קולות ובהימנעות הח' זנד את תב"ר 421 – רכישת אוהל אבלים בסך 20,000 ₪ מהקרן לעב' פיתוח.

מר יוסף ניסן: טוב, חברים, תב"ר 422, התאמת מועדון טבלן לגן חב"ד. אנחנו רוצים להתאים, כמו שכבר דיווחנו לכם, על מועדון טבלן, להפוך אותו לגן חב"ד ...

פרופ' מתי ליפשיץ: מה זה טבלן?

מר יוסף ניסן: טבלן. מועדון טבלן.

פרופ' עפר לוי: מועדון ברחוב טבלן.

מר יוסף ניסן: נמצא ברחוב טבלן.

פרופ' עפר לוי: מועדון ברחוב טבלן.

פרופ' מתי ליפשיץ: זו מילה בעברית שהפירוש שלה הוא טבלן?

גב' רונית ד. עייאש: זה שם של ציפור.

פרופ' מתי ליפשיץ: לא יודע איפה זה רחוב טבלן. שמה יש בו עכשיו?

גב' רונית ד. עייאש: הוא מועדון לריקוד,

מר יוסף ניסן: יש שם חוגים של המתנ"ס.

גב' רונית ד. עייאש: יש שם חוגים ופעילות מתנסית.

מר יוסף ניסן: חוגים של המתנ"ס התקיימו עד היום, ו...

פרופ' מתי ליפשיץ: ולמה להפוך אותו לגן חב"ד? כי?

מר יוסף ניסן: כי יש לנו צורך, קודם כל, מאז שנפתחו שני אולמות המחול החדשים, יש פחות צורך במקום הזה, והוא משמש גם לבית כנסת בסופי שבוע, ואנחנו רוצים להפוך אותו, גן טבלן, לתת מענה לצורך הזה של אנשים לגן מסוג כזה, וגם להוריד את מספר הילדים בגני הילדים, זה יעזור...

פרופ' מתי ליפשיץ: אבל הוא מיועד למשפחות חב"ד?

מר יוסף ניסן: לא, לא, לא, לא, לא.

גב' זהבה הראל: זה גן שמאושר, גן ממ"ד – ממלכתי דתי.

פרופ' מתי ליפשיץ: רגע, מה ראשי התיבות של חב"ד? זה חב"ד?

גב' ברוריה אליעז: חכמה, בינה, דעת – זה חב"ד.

פרופ' מתי ליפשיץ: מה זה?

גב' ברוריה אליעז: חכמה, בינה, דעת.

פרופ' מתי ליפשיץ: אז זה החב"ד שאנחנו מכירים.

מר יוסף ניסן: כן.

גב' ברוריה אליעז: אבל היא אומרת, כרגע,

פרופ' מתי ליפשיץ: אז למה זה נקרא גן חב"ד?

מר יוסף ניסן: זה במסגרת משרד החינוך.

גב' ברוריה אליעז: כרגע היא אומרת שזה לא יהיה חב"ד, אלא זה יהיה ממלכתי.

גב' זהבה הראל: לא, אני לא אמרתי את זה.

גב' ברוריה אליעז: מה אמרת?

גב' זהבה הראל: אני, הגן הזה הוא גן רשמי של משרד החינוך, בסדר? הוא גן דתי, ממ"ד, ממלכתי – דתי, הוא לא גן שיש גן שנקרא 'המוכר שאינו רשמי', שהוא של הרשתות העצמאיות.

גב' ברוריה אליעז: זה בדיוק מה שאמרתי, שהוא ממ"ד.

גב' זהבה הראל: אז הוא יהיה גן דתי, כן, מה שאמרתי...

פרופ' מתי ליפשיץ: אז למה משרד החינוך לא מממן אותו?

גב' זהבה הראל: משרד החינוך לא מממן אותו,

מר יוסף ניסן: הוא לא מממן מבנים, אבל חב"ד משתתפים בעלויות של ההקמה.

פרופ' מתי ליפשיץ: ה-100 אלף, מי משלם? חב"ד?

מר יוסף ניסן: לא, זה התקציב שלנו.

פרופ' מתי ליפשיץ: נו?

מר יוסף ניסן: חב"ד התחייבו לחמישים אחוז מבחינתם.

גב' רונית ד. עייאש: איפה ההתחייבות שלהם?

פרופ' מתי ליפשיץ: זה מאתיים אלף עולה?

מר יוסף ניסן: ככל הנראה כן. ואז, מה שאנחנו צריכים, זה גם להקים גדר, צריך להקים גדר, כרגע אין גדר...
(מדברים ביחד)

גב' זהבה הראל: אני מבקשת להגיד ככה, תראו – לא רלוונטי כל כך שהגן הוא חב"ד. מה רלוונטי מאוד? שהיישוב להבים עכשיו צריך, ל-1.9, גן נוסף. אין מקום בגנים הקיימים,

גב' רונית ד. עייאש: הוא לא יהיה מוכן ב-1.9.

מר יוסף ניסן: למה לא ?

גב' רונית ד. עייאש: כי היא דיווחה בפעם הקודמת שהוא לא יהיה מוכן.

גב' זהבה הראל: לא,

גב' רונית ד. עייאש: זה מה שאמרת.

גב' זהבה הראל: לא יהיו מוכנים הגנים החדשים, על הגן הזה לא אמרנו שהוא לא יהיה מוכן.

גב' רונית ד. עייאש: את זה, ועוד אחד בבית ספר, שאמרת שאת מרחיבה.

גב' זהבה הראל: לא, אמרתי,

גב' רונית ד. עייאש: אמרת שאת צריכה שניים.

גב' זהבה הראל: נכון. אמרתי,

גב' רונית ד. עייאש: אז בואי תעשי מחדש.

גב' זהבה הראל: מההתחלה, בסדר?

גב' רונית ד. עייאש: מחדש. שניים את צריכה, נכון?

גב' זהבה הראל: אנחנו צריכים שני גנים.

גב' רונית ד. עייאש: ולמה רק אחד אנחנו מבקשים?

גב' זהבה הראל: לא.

גב' רונית ד. עייאש: אוקיי.

גב' זהבה הראל: גן אחד קיים, נמצא בבית ספר, כי כל שנה היו שם ארבעה גני חובה, השנה היו שלושה.

גב' רונית ד. עייאש: אוקיי.

גב' זהבה הראל: אז אנחנו פותחים את הגן הנוסף, כלנית, בסדר? זה הגן שבבית ספר.

גב' רונית ד. עייאש: זה קל.

גב' זהבה הראל: הגן, מועדון טבלן, הוא מועדון שאנחנו עושים לו התאמה לגן ילדים, הוא חייב להיות מוכן, עם כל מערך השיפוצים, וכל הסידורים של מאחורי הקלעים ל-1.9, אחרת אין לנו מקום לילדים בגנים.

פרופ' מתי ליפשיץ: יהיו בו ילדים דתיים?

גב' זהבה הראל: יהיו בו ילדים מסורתיים, יש הרבה ילדים ביישוב, שהם לא מסתובבים עם כיפה,

פרופ' מתי ליפשיץ: היום הילדים האלה נמצאים בערבוביה, נקרא לזה, עם האחרים?

גב' זהבה הראל: בדיוק, בדיוק.

פרופ' עפר לוי: מה הביקוש, להערכתך?

גב' זהבה הראל: יש כרגע עשרים וחמישה ילדים שנרשמו לגן חב"ד.

פרופ' מתי ליפשיץ: אבל למה, לי מפריע משהו אחד – אם חסר גן, למה אנחנו מייחדים אותו לגן חב"ד, ולא לגן כללי שאת מבינה?

גב' זהבה הראל: אני אענה.

פרופ' מתי ליפשיץ: מפריע לי הדבר הזה מפריע לי.

גב' זהבה הראל: יש בקשה של תושבים,

מר יוסף ניסן: קודם כל, יש שניים, פותחים שניים, אחד מהם הוא חב"ד.

פרופ' מתי ליפשיץ: אבל אם יש לנו מחסור, למה שלא יפתח עוד אחד שהוא יהיה כללי, ולא ייחודי דווקא לחב"ד?

מר יוסף ניסן: זה לא משנה, אם יש צורך בלהכיל גן חב"ד שלם, מה ההבדל? אתה עונה גם על צורך, וגם נותן מענה.

גב' זהבה הראל: בעיקרון, צריך לבנות, לפתוח עוד גן, בסדר? עכשיו, יש תושבים רבים ביישוב הזה, שמבקשים שהילדים שלהם ילמדו בגן דתי. הם אנשים מסורתיים,

מר יוסף ניסן: הם לא דתיים דווקא.

גב' זהבה הראל: שמבקשים גן דתי.

מר יוסף ניסן: לאו דווקא דתיים.

גב' זהבה הראל: הם לא בהכרח הולכים עם כיפה, הם לא בהכרח חב"דניקים בתפיסת העולם שלהם, אבל הם מבקשים גן דתי.

פרופ' מתי ליפשיץ: ולגן הזה יתקבלו רק ילדים מסורתיים?

מר יוסף ניסן: לא, ממש לא.

גב' זהבה הראל: לגן הזה,

פרופ' מתי ליפשיץ: מותר ילדים אחרים?

מר יוסף ניסן: בטח, בטח. רובם הם חילוניים גמורים, רובם.

גב' זהבה הראל: לגן הזה נרשמו אנשים, תושבים של להבים, שמבקשים באופן ספציפי, להירשם לגן הדתי.

פרופ' מתי ליפשיץ: האם אלה שמבקשים, אני מקשה...

גב' זהבה הראל: אתה לא מקשה.

פרופ' מתי ליפשיץ: בשאלות שלי, כי האם אלה שמבקשים להיות בגן הזה, יענו לבקשתם, יכול להיות שיישארו כאלה שהם לא מסורתיים, ולא יהיה להם מקום בגן הזה? זאת אומרת, הוא מיועד אך ורק לילדים מסורתיים?

מר יוסף ניסן: לא, לכל מי שרוצה. כל מי שרוצה.

פרופ' מתי ליפשיץ: אבל אתם נותנים עדיפות לפי...

מר יוסף ניסן: לא, אין עדיפות. זה על סמך רישום.

פרופ' מתי ליפשיץ: ... לפעמים רוצים שהילד שלהם יהיה בגן חב"ד.

גב' זהבה הראל: אני רוצה להשיב. אנחנו, מבחינת מספר הילדים, אנחנו צריכים את הגן הזה, כי אנחנו תכננו לפתוח את הגנים שלנו במספר קצת יותר מצומצם של ילדים. עכשיו, הגן הזה יכול בתוכו, כמספר הילדים בשאר הגנים האחרים. עדיין יש...

גב' רונית ד. עייאש: שכמה זה יהיה, בערך?

גב' עדנה זטלאוי: 25.

גב' זהבה הראל: אז זהו, לא,

גב' רונית ד. עייאש: לפי התוכנית, בואו נראה.

גב' זהבה הראל: בתוכנית התכוונו שיהיו 25 ילדים ולא יותר, הרישום לא נגמר, יש הרבה מאוד משפחות שמגיעות, ועדיין נרשמות.

פרופ' מתי ליפשיץ: כמה ילדים אמורים להיות שם?

מר יוסף ניסן: 25.

גב' זהבה הראל: כרגע נרשמו 25, אבל עדיין,

פרופ' מתי ליפשיץ: אז אני רוצה לשאול, אם נניח ירשמו תהיה 25 עדיפות לכאלה שהם חבדניקים, או מסורתיים, נקרא לזה? נניח שנרשמים יותר, מתקבלים 25 שהם מסורתיים?

גב' זהבה הראל: כל מי שיבקש להתקבל לגן הזה, עד המספר כמו בכל הגנים האחרים, נקבל אותו.

פרופ' מתי ליפשיץ: זאת אומרת, יכול להיות שיהיו 20 ילדים לא מסורתיים, וחמישה מסורתיים?

מר יוסף ניסן: כן.

גב' זהבה הראל: יכול להיות 20 ילדים,

פרופ' עפר לוי: אין העדפה לאף אחד.

גב' זהבה הראל: אין, זה לא...

פרופ' מתי ליפשיץ: אין העדפה.

גב' עדי זנד: זה כל הקודם זוכה?

גב' זהבה הראל: זה מי שמצהיר שהוא רוצה את הגן הזה.

גב' ברוריה אליעז: אז לא צריך לקרוא לו ככה, ממלכתי, לא ממלכתי דתי ולא חב"ד.

גב' זהבה הראל: כרגע רשמנו אותם, עוד לא ישבנו על ישיבות שיבוץ.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני חושב שצריך להוציא את המילה חב"ד, כי זה מוביל לעדיפות, ולא יעזור כלום. אז אל תרשמו חב"ד, אם זה פתוח לכולם, כי יכול להיות שהרוב יהיה לא חב"ד. אם צריך עוד גן, זה בסדר, אבל אני לא רוצה שתחת הכותרת חב"ד.

מר יוסף ניסן: אז חב"ד משתתפים איתך בחמישים אחוז מהעלות.

גב' עדי זנד: אני רוצה להעלות פה סוגיה,

מר יוסף ניסן: מה זה מפריע?

פרופ' מתי ליפשיץ: השאלה היא אם זה חייב להיות בשם.

פרופ' עפר לוי: לדעתי כן.

גב' ברוריה אליעז: למה חב"ד? למה חב"ד?

גב' זהבה הראל: כי רשת חב"ד,

פרופ' מתי ליפשיץ: אם הם משלמים 50%, אתם לבד בונים את העדיפות לטובתם.

גב' זהבה הראל: רשת חב"ד,

פרופ' מתי ליפשיץ: אם הם משלמים חמישים אחוז, אז הפירסט פריוריטי, זה שלהם.

גב' ברוריה אליעז: הם גם ידרשו. ברגע שהם משלמים, הם ידרשו.

גב' זהבה הראל: רשת חב"ד שותפה,

פרופ' מתי ליפשיץ: הם ידרשו, כי הם משלמים חמישים אחוז. לכן אני מתנגד לדבר הזה.

גב' זהבה הראל: אבל אני רגע,

פרופ' מתי ליפשיץ: כל ה... אותי לא ישכנעו, כל עוד שהם משתתפים בחמישים אחוז, ואתם מספרים לי שמתוך ה-25, 20 יכולים להיות חילוניים, נקרא לזה. לא עובד. זה לא עובד ככה. הם משלמים חמישים אחוז, הם ידרשו מה שהם ידרשו.

מר יוסף ניסן: אבל גם היום יש גן חב"ד ביישוב, שקולט אנשים חילוניים לגמרי.

פרופ' מתי ליפשיץ: עלי זה לא מקובל בשם הזה, בפריוריטי הזה,

פרופ' עפר לוי: מההיכרות שלי עם מוסדות של חב"ד, אולי גם בחו"ל, הם פתוחים דווקא הרבה פעמים לאנשים שרוצים, חילוניים שרוצים...

גב' זהבה הראל: אי אפשר לא לקרוא לזה חב"ד, זה מאושר על ידי משרד החינוך, בשותפות של רשת חב"ד.

פרופ' מתי ליפשיץ: אתם צריכים להגיע להסכם עם אלה שנותנים חמישים אחוז, הסכם בכתב, הסכם שיתפוס, שבעצם הגן הזה פתוח לכל דיכפין. ואין פה פריוריטי,

מר יוסף ניסן: מי מקבל? אנחנו מקבלים.

גב' זהבה הראל: אנחנו מחליטים מי נכנס.

מר יוסף ניסן: אנחנו עושים את הרישום.

פרופ' עפר לוי: הרישום הוא אצלך.

גב' זהבה הראל: אנחנו משבצים.

מר יוסף ניסן: הרישום הוא אצלנו, במחלקת חינוך.

פרופ' מתי ליפשיץ: לא משנה, אבל הם נותנים חמישים אחוז מהכסף, אני יודע מה זה לתת חמישים אחוז מהכסף.

מר יוסף ניסן: אין להם מעורבות במי מתקבל.

פרופ' מתי ליפשיץ: זה לבוא בדרישות, חבר'ה,

גב' עדי זנד: אתה לא יכול לדחות ילד שגר ביישוב, ולהגיד,

מר יוסף ניסן: אנחנו מבצעים את הרישום.

פרופ' מתי ליפשיץ: יוסי, מבחינתי...

מר יוסף ניסן: אבל אנחנו מבצעים את הרישום. תגיד, אפשר להגיע איתם להסכם שאין להם דרישות בחמישים אחוז?

גב' עדי זנד: רגע, שנייה, אפשר?

מר יוסף ניסן: בנרשמים?

גב' זהבה הראל: הם לא שמו לנו תנאים.

מר יוסף ניסן: הם לא שמו לנו תנאים, מתי, הם לא שמו לנו תנאים.

גב' זהבה הראל: מאוד חשוב לי להגיד,

מר יוסף ניסן: הם לא שמו לנו תנאים, ואנחנו מבצעים את הרישום,

גב' זהבה הראל: הם לא מתערבים לנו.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני מביע את דעתי, אני מתנגד לתב"ר הזה, אבל הרוב קובע. אלא אם כן... יש הסכם, מאלה שנותרים את החמישים אחוז, שאין להם שום דרישות.

מר יוסף ניסן: אבל אין להם שום דרישות.

גב' זהבה הראל: אין להם דרישות,

מר יוסף ניסן: אז למה להגיע להסכם?

גב' זהבה הראל: אנחנו משבצים.

פרופ' מתי ליפשיץ: ככל שאתם יותר משכנעים אותי, אני יותר מתנגד. באמת אני אומר, כי זה לא הגיוני לי.

גב' זהבה הראל: הם לא דורשים את זה.

פרופ' מתי ליפשיץ: שהוא נותן 50% ולא תהיה לו דרישה.

גב' עדי זנד: זו הגישה החבדניקית. יש מקום לכולם, דרך אגב, אני מאוד אוהבת את החבדניקים, אין לי שום בעיה איתם.

אבל אני רוצה, בבקשה, אם אפשר לסגור רגע את המיקרופונים ולנהל משהו, שיח לא

לפרוטוקול.

גב' עדנה זטלאוי: מבקשים דיון סגור.

*****הפסקה בהקלטה*****

פרופ' עפר לוי: אני אשמח לשמוע, אני יודע שיש קייטנה של חב"ד הרבה שנים. אני לא מכיר,

גב' זהבה הראל: יש גם פעוטון של חב"ד.

פרופ' עפר לוי: אוקיי, אני לא מכיר ואני אשמח לשמוע מה הפרופיל של הנרשמים, מספרים.

מר יוסף ניסן: אני אומר – יש להם קייטנה בקיץ, לחב"ד,

פרופ' עפר לוי: לא מכיר לא לטוב ולא לרע, אני יודע רק שזה קיים הרבה שנים.

מר יוסף ניסן: רובם הם חילונים גמורים שמשתתפים בזה. פשוט הם אוהבים את המסגרת הזאת של קצת יהדות, קצת זה. זה הכול, אין לזה...

גב' זהבה הראל: ילדים שרוצים להיות בפעוטון,

גב' ברוריה אליעז: גם לא דתיים יש?

גב' זהבה הראל: גם לא דתיים.

מר יוסף ניסן: כן, בטח, רובם הם לא דתיים. רובם.

גב' ברוריה אליעז: בפעוטון?

גב' זהבה הראל: כן.

מר יוסף ניסן: במבחן התוצאה, רובם הם לא דתיים. רובם. לא שומרי מסורת גם.

במבחן התוצאה, מה שקורה כרגע, מה שקורה כרגע. אגב, הילדה שלי הלכה לקייטנה שלהם בקיץ, של חב"ד.

גב' זהבה הראל: יש להם הסכם עם משרד החינוך, שאין רצף, לא יפתח בית ספר דתי.

גב' רונית ד. עייאש: איפה ההסכם הזה?

גב' עדי זנד: אז למה לנו להיכנס למקום הזה? למה אנחנו מזמינים לעצמנו...?

גב' ברוריה אליעז: אז איפה הם ילכו? אז לאן הם ילכו?

מר יוסף ניסן: למסגרות שלהם, מחוץ ליישוב.

גב' עדי זנד: אבל זהבה בעצמה, את אומרת פה שממילא הילדים, מה שנקרא, של המשפחות החבדניקיות האמיתיות שיש לנו פה ביישוב, הם ממילא יוצא ללמוד בבתי ספר אחרים, והם לא לומדים במוסדות אצלנו,

גב' זהבה הראל: זה מוכיח, אבל,

גב' עדי זנד: כי הם בוחרים ללכת למוסדות שהם באמת שלהם.

מר יוסף ניסן: הם נאלצים,

גב' עדי זנד: לא, הם בוחרים, זה ההארד קור שלהם.

גב' זהבה הראל: כי האיפיון של הגן הזה, הוא לא חרדי, הוא ממלכתי – דתי.

גב' עדי זנד: בסדר, חב"ד הוא ממלכתי דתי בכלל.

גב' זהבה הראל: לא.

גב' עדי זנד: ברור שכן.

גב' זהבה הראל: לא, יש מלא בתי ספר במוסדות חינוך של חב"ד, שהם חרדים.

גב' עדי זנד: בסדר, אבל הם לא יושבים ביישובים, והם לא בממלכת. הם לא מוגדרים בממלכת, הם מוגדרים בעצמאי.

גב' זהבה הראל: ברשת העצמאית, נכון.

גב' עדי זנד: בעצמאי, בסדר.

מר יוסף ניסן: טוב חברים, מי בעד?

גב' רונית ד. עייאש: לא, אני לא מבינה את ההסכם איתם, מבחינה כספית. לא מבינה את ההסכם.

גב' זהבה הראל: ההסכם מבחינת,

גב' רונית ד. עייאש: אתם מבקשים מאיתנו 100 אלף, מה עומד? איך זה עובד?

גב' זהבה הראל: כשיצאנו לדרך, רשת חב"ד התחייבה להיות שותפה ב-50% להתאמת המועדון הזה לגן.

גב' רונית ד. עייאש: 50% זה חמישים אלף מהמאה אלף? מה זה 50%?

גב' זהבה הראל: לא, המאה אלף,

מר יוסף ניסן: זה שקל מול שקל.

גב' רונית ד. עייאש: זה שקל מול שקל, אוקיי.

גב' זהבה הראל: זהו.

גב' רונית ד. עייאש: והעלות של הפרויקט הזה זה 200 אלף ש"ח, התאמת הגן? מהנדס?

מר אלעד ארזי: לא יודע.

גב' רונית ד. עייאש: לא יודע,

מר יוסף ניסן: מהנדס לא צריך להיות מעורב בזה.

גב' ברוריה אליעז: אם זה שקל מול שקל, זה מאתיים.

מר יוסף ניסן: מהנדס לא צריך להיות מעורב בזה, אין לו שום עניין.

גב' רונית ד. עייאש: מה זה עניין? זה לעשות...

מר יוסף ניסן: בכל רשות, אז בואי אני אעשה לך סדר – בכל רשות שהולכת לשיפוצי קיץ, אם אין שבירת קירות, מחלקת הנדסה לא מעורבת. הנה עיריית באר שבע תאשר לך.

גב' רונית ד. עייאש: לא, אבל מה זה גידור, זה גן, זה הקמה של גן ציבורי,

מר יוסף ניסן: בסדר, אז יש מתכנן, הכול טוב.

גב' רונית ד. עייאש: שירותים, משהו, מה זה מתכנן? מתכנן לא כפוף למהנדס?

מר יוסף ניסן: לא.

גב' רונית ד. עייאש: אז מי? איזה מתכנן? עובד בפני עצמו? כפוף לראש המועצה?

מר יוסף ניסן: נגיש למחלקת הנדסה, נקבל אישור ונתקדם, מה הבעיה? לא הבנתי.

מר שמואל לביא: אתה תצטרך להשיג יועצים מקצועיים.

מר יוסף ניסן: כן.

גב' רונית ד. עייאש: מה זאת אומרת? עושים פה גן, שהיה אולם ונהיה גן, זה עולם אחר לגמרי.

מר שמואל לביא: בדרך כלל, מהנדס מועצה צריך להיות מעורב. זה לא...

מר יוסף ניסן: בסדר, נערב אותו איפה שצריך.

מר שמואל לביא: צריך להגיד את האמת.

מר יוסף ניסן: נערב אותו, אין לי בעיה.

גב' רונית ד. עייאש: צריך להגיד את האמת, זה בוא נתחיל בזה, תודה שמוליק. צריך להגיד את האמת, זו מילת מפתח.

מר יוסף ניסן: אגב, שמענו מהמהנדס, שצריך גם היתר לגן, לפני כמה ימים. אחרי שהוא יודע על זה כבר חודשיים, בסדר. גם טוב.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני רוצה עוד פעם לחזור על דברים שאמרתי בפגישות הקודמות. מערכת היחסים בין ראש המועצה למהנדס עכורים. המהנדס מחפש את ראש המועצה, וראש המועצה מחפש את המהנדס, ואני פה לא מצדיק לא את זה ולא את זה. אני אמרתי בפעמים הקודמות, שבאופן הזה קשה מאוד לעבוד, וזו תעודת עניות למועצה, שזו מערכת היחסים בין מהנדס לראש המועצה.

ראש המועצה יעשה הכול שהמהנדס לא יהיה מעורב במשהו אחד, ולהגיד – זה לא עניינו של המהנדס, לא מקובל. כי בכל מקום מתוקן, ואנחנו לא מקום מתוקן במערכת היחסים הזו, בכל מקום מתוקן יש עבודה שלו. אתה, יוסי, תמשיך להסתיר ולא לשתף אותו, וגם חייב להגיד לאלעד, אלעד גם כן לא חולם עליך בלילה, בלשון המעטה.

מר יוסף ניסן: חלומות בלהות אולי.

גב' עדי זנד: לא מצחיק.

פרופ' מתי ליפשיץ: אז אולי אתה נהנה שהוא לא חולם עליך בלילה, אולי אתה לא נהנה, זה דו סטרי במערכת היחסים. אבל... אני רוצה להדגיש, אני הצבעתי בעד, אבל כל הפרויקטים פה, היו צריכים להיות מעורבים יחד עם מהנדס המועצה. רק בגלל הסיטואציה הזו שביניכם, לא רציתי לפגוע בתושבים, ולכן הצבעתי בעד. אבל זה לא נכון להגיד את מה שאתה אמרת, שהמהנדס לא צריך להיות מעורב. הוא צריך להיות מעורב. מה שאני אגיד לך, שכל עוד המהנדס בתפקידו, וכל עוד שאתה בתפקידך, מאוד קשה ככה לעבוד.

מר יוסף ניסן: מסכים, מסכים.

פרופ' מתי ליפשיץ: מאוד קשה ככה לעבוד.

גב' רונית ד. עייאש: אמרת שתתאמץ, לא נראה שיש פה מאמץ. אמרת לפרוטוקול.

פרופ' מתי ליפשיץ: אז אם אנחנו שנה ושלושה חודשים עד הבחירות, צריכים להמשיך להתנהל ככה, זה מאוד לא תקין, זה מאוד לא תקין.

מר יוסף ניסן: אני מסכים. זה לא סוד שיש בינינו חוסר אמון, וזה המצב, מה לעשות?

פרופ' מתי ליפשיץ: אז רגע, אז מה ש...

מר יוסף ניסן: אני עובד עם אנשי אמון, זה מה שאני עובד, עם אנשי אמון.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני רוצה לחזור על עוד שני משפטים, יוסי,

מר יוסף ניסן: זהו.

פרופ' מתי ליפשיץ: עוד שני משפטים שאמרתי בפעם הקודמת. מי שיש לו את הדרגה היותר גבוהה על הכתפיים, מי שנמצא... ותן לי לגמור, אני רוצה שאתה רוצה להגיד משהו, אז תן לי לגמור.

מישהו שיש לו את הדרגה היותר גבוהה על הכתפיים, זה האיש שצריך שתהיה לו את האישיות הזאת, לעבוד עם מי שנמצא מתחתיו, גם אם הוא שונא אותו, וגם אם הוא

אוהב אותי. אני לא יודע.

אבל האחריות היא שלך, מדוע אתה בעל הדרגה הגבוהה יותר, אתה בטח שמח שאתה בדרגה הגבוהה יותר.

מר יוסף ניסן: לגמרי.

פרופ' מתי ליפשיץ: ולכן, הרי אי אפשר לעשות ביניכם שלום, אז אתה, כבעל הדרגה הגבוהה ביותר, צריך למצוא את הדרך, ואם אתה לא יכול למצוא לבד, אפשר לעזור לך. אבל אתה מספיק פיקח.

אתה מספיק פיקח להסתיר ממנו דברים, אתה מספיק פיקח לשתף אותו בדברים. אז מה שאני רוצה להגיד זה שבעל הדרגה היותר גבוהה, ואני חוזר על הדברים שאמרתי בפעם הקודמת, הוא זה שצריך להתעלות, הוא זה שצריך שתהיה מערכת יחסים נכונה. אתה נהנה מכל רגע שהוא לא מעורב, ואלעד נהנה מהרגע שאני לא יודע מה, לא עובד ככה. והאחריות היא שלך.

מר יוסף ניסן: אני מסכים.

פרופ' מתי ליפשיץ: זו אחריות מפקד.

מר יוסף ניסן: אני מסכים, אבל אתה יודע מה? בוא אני אשתף גם את כולם בדילמה, בסדר? נתתי לאלעד לטפל ב...

פרופ' מתי ליפשיץ: עזוב, לא רוצה לשמוע כרגע מה הוא עשה, מה הוא לא עשה.

מר יוסף ניסן: לא, אני משתף אותך,

פרופ' מתי ליפשיץ: לא, אל תשתף, אני רק אמרתי לך – מה אתה רוצה להגיד לי? שהוא לא עשה א', ב', ג'? הוא יכול להגיד לי מה אתה לא עשית.

מר יוסף ניסן: לא, לא, לא קשור.

פרופ' מתי ליפשיץ: עזוב, זה לא לעניין.

מר יוסף ניסן: לא קשור, אני אסביר לך.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני רק רוצה להגיד לך, יש אחריות מפקד, ואתה המפקד.

מר יוסף ניסן: מאה אחוז. עכשיו אני אשתף אתכם בדילמה, בסדר? לאלעד נתתי לטפל בשקיעה בזית, בסדר?

מר אלעד ארזי: מתי? תהיה מדויק.

מר יוסף ניסן: לפני שבועיים.

פרופ' מתי ליפשיץ: חבר'ה, הויכוח ביניכם רק מחזק את מה שאני אמרתי.

מר יוסף ניסן: שבועיים, בסדר?

פרופ' מתי ליפשיץ: יוסי, אני לא מעוניין לשמוע מה הוא עשה, מה הוא לא עשה.

מר יוסף ניסן: אז זה כן שאני משתף אותו.

פרופ' מתי ליפשיץ: זו האחריות שלך.

מר יוסף ניסן: אבל אני אומר שגם העבודה הזאת, גם התוצאה שלה, התוצאה של התיקון הזה,

פרופ' מתי ליפשיץ: מי ראש המועצה? נכון להיום, אתה?

מר יוסף ניסן: אני, זה מכניס אותי לדילמות, בסדר? זהו.

פרופ' מתי ליפשיץ: אתה צריך להתעלות, ואם זאת הדרך, בכושר אישיותך...

מר יוסף ניסן: אבל תקשיב, רגע, שנייה. ברגע שמהנדס שם את עצמו בעמדה פוליטית, תקשיב טוב, בעמדה פוליטית שכולם מכירים ויודעים אותה, זה לא סוד.

פרופ' מתי ליפשיץ: בסדר.

מר יוסף ניסן: הוא שם את עצמו בניגוד עניינים. שים לב מה אני אומר. זאת אומרת,

פרופ' מתי ליפשיץ: אתה צריך למצוא את הדרך,

מר יוסף ניסן: רגע שנייה, תן לי לסיים, אני לא הפרעתי לך. הוא שם את עצמו בניגוד עניינים. עכשיו, מה זה ניגוד עניינים? הוא עכשיו, בתוך תוכו, הוא לא רוצה שאני אצליח. למה? כי הוא רוצה להחליף אותי, הוא רוצה להתמודד. זאת אומרת, בתוך תוכו, זה לא יעזור כלום מה נגיד, ולא משנה מה הוא יגיד גם, ואיך הוא ישדר, כי הוא עושה את זה מעולה, דרך אגב, אבל זה לא משנה. בבסיס שלו, זה טבע האדם הוא כזה, זה טבע האדם הוא כזה.

מי שרוצה להתמודד, הנה, תשאל פה בשולחן, יגידו לך, שהם לא רוצים שראש המועצה יצליח. למה? כי אם הוא מצליח, אין להם סיכוי. זאת אומרת, הוא במצב שהוא כאילו אופוזיציה בתוך המועצה, וזה לא יעזור מה נגיד. זה לא יעזור בכלל מה נגיד, כי טבע האדם הוא בבסיסו, הוא כזה.

מה לעשות? גם אני, כשהייתי באופוזיציה פה, אתה יודע, רציתי להיות מועמד, וזה טבע אנושי. זאת אומרת, אני אף פעם לא התנגדתי לשום תב"ר ושום כלום, זה אתה יכול לראות גם בזה, כי התעליתי מעל האישיות. אבל זה קשה. אני מודה, זה קשה. ולכן, במצב הזה שהוא עובד, גם כשאתה נותן לו את הסמכות, אתה לא בטוח שהוא יעשה עבודה שהיא לטובת התושבים, וטובתי וטובת המועצה. זאת אומרת, אם עכשיו יוכל לעשות תיקון של 20 מ', או 10 מ', הוא יעדיף לעשות את ה- 20 מ'.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני חושב שיש כאן,

מר יוסף ניסן: מה לעשות?

פרופ' מתי ליפשיץ: יוסי,

מר יוסף ניסן: לא משנה, זה שם אותי במקום שאני לא הייתי רוצה להיות בו.

פרופ' מתי ליפשיץ: יוסי,

מר יוסף ניסן: לא בשביל זה הבאתי את אלעד. תאמין לי, שאני לא אהיה במקום הזה.

פרופ' מתי ליפשיץ: יוסי, כדי לתת בך אמון,

מר יוסף ניסן: כן?

פרופ' מתי ליפשיץ: יש דבר אחד שאתה צודק. יש דבר אחד, שאלעד רוצה להתמודד, בבוא היום, על ראש המועצה, זכותו אגב.

מר יוסף ניסן: כן.

פרופ' מתי ליפשיץ: נכון. מה לעשות, הוא כרגע מהנדס, ובעוד שנה ומשהו, הוא ירצה להתמודד, אם הוא ירצה, זו זכותו. זה נכון שאלעד הוא זה שצריך לבצע דברים, אבל נכון להיום, הזכות שלו להתמודד קיימת בעוד שנה. אלעד צריך להתנהל גם כן אחרת, אני אומר את זה לגמרי. אלעד צריך להתנהל גם כן אחרת, אבל האחריות פה, מוטלת עליך.

מר יוסף ניסן: אני מסכים.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני הייתי אומר שאם אתה, אלעד מקבל איזשהו פרויקט, והפרויקט הזה לא בא לידי ביצוע מאיזושהי סיבה, תביא את זה לישיבת מועצה, ואנחנו נשפוט אם זה נכון או לא נכון. אתם לא יכולים להתגושש שמה במשרד...

מר יוסף ניסן: הנה, אתה מכיר, מתי, אתה מכיר.

פרופ' מתי ליפשיץ: רבותי, לפזילה, אפשר לעשות ניתוח פזילה. לא צריך לפזול אחד לשני. יש ניתוחים שמתקנים את זה.

מר יוסף ניסן: מתי, אתה מכיר. אתה מכיר.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני רק רוצה להגיד דבר אחד. זה נכון, אני לא מצדיק את אלעד, כמו שאני לא מצדיק אותך – אבל בדך אני רואה את האחראי לעניין.

מר יוסף ניסן: אני,

פרופ' מתי ליפשיץ: אתה ראש המועצה. אז אם אתה אומר שאלעד קיבל לעשות איזה... נראה לך שהוא עושה דווקא, כנגד היישוב, תביא את זה לדיון במועצה.

מר יוסף ניסן: אז הנה אני אומר לך, בגן חב"ד, הוא יודע מזה חודשיים, ורק עכשיו הוא אומר שצריך היתר על שימוש, למה? אז עכשיו, לא משנה, יכול להיות שהוא, שבאמת בתום לב הוא עשה את זה.

פרופ' מתי ליפשיץ: יוסי, אתה ראש המועצה.

מר יוסף ניסן: נו, מה לעשות?

פרופ' מתי ליפשיץ: האחריות היא כולה שלך.

מר יוסף ניסן: אז מה לעשות.

פרופ' מתי ליפשיץ: אתה יש לך את האלוף משנה על הכתפיים. הוא, לא יודע מה, רב סרן.

מר יוסף ניסן: אני מסכים.

פרופ' מתי ליפשיץ: באמת אני אומר את זה.

מר יוסף ניסן: אני מסכים.

פרופ' מתי ליפשיץ: עכשיו, אם אתה חושב שהוא עושה דווקא, ועושה רע לתושבים, תביא את אותו ארגומנט לדיון במועצה.

מר יוסף ניסן: אני אביא, אתה יודע מה?

פרופ' מתי ליפשיץ: נעזור לך לראות שאתה צודק.

מר יוסף ניסן: אני מוכן להביא.

פרופ' מתי ליפשיץ: אולי לא.

מר יוסף ניסן: אני מוכן להביא, אין בעיה. אין שום בעיה. יש דוגמאות כבר שאפשר להביא אותן.

פרופ' מתי ליפשיץ: זה לא שהטענות שלי אליך זה כמו לאלעד, אני רק אומר שלך יש את האחריות, מתוקף תפקידך.

מר יוסף ניסן: בסדר, מאה אחוז. תשמע, אתה יודע,

פרופ' מתי ליפשיץ: יוסי, אי אפשר להמשיך ככה עוד שנה ושלושה חודשים, אי אפשר להמשיך ככה.

מר יוסף ניסן: כן, אני מסכים.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני, לאור העובדה הזו, לא היינו צריכים שום דבר לאשר, אבל זה פוגע בתושבים.

מר יוסף ניסן: אני מסכים, אני מסכים.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני קצת, לרמוז לך לתב"רים הבאים,

מר יוסף ניסן: טוב.

פרופ' מתי ליפשיץ: יהיה לי קשה מאוד לאשר אותם, ברגע ששוב מתנהלת אותה מערכת יחסים. יהיה לי קשה, אני כבר אומר.

מר יוסף ניסן: בסדר, אין בעיה. אני, אין לי בעיה להביא את ה...

פרופ' מתי ליפשיץ: זה לא שאני בעד אלעד, יש לי ביקורת אליו, ואני אומר שגם הוא לא בסדר. אבל אתה בעל התפקיד.

מר יוסף ניסן: אתה יודע מה? אני עושה את זה כדי לשמור על המועצה, המועצה חשובה לי, זה התפקיד שלי,

פרופ' מתי ליפשיץ: יוסי, אל תיתן לי סיפור.

מר יוסף ניסן: אז אני עושה את זה כדי לשמור על הקופה של המועצה, כן, בטח. בטח.

פרופ' מתי ליפשיץ: נתתי לך עצה איך להתנהל, אם אתה חושב שהוא עושה דווקא.

מר יוסף ניסן: בסדר, מאה אחוז. בסדר גמור, מאה אחוז.

פרופ' מתי ליפשיץ: אולי תראה שהדווקא הזה הוא פחות עוצמתי, ואולי אתה תמצא את הדרכים כדי להתמודד עם הדווקא הזה.

מר יוסף ניסן: טוב.

פרופ' מתי ליפשיץ: לתשומת ליבך, באמת יהיה לי קשה, לי אישית יהיה קשה מאוד לאשר תב"רים ש... אלא אם כן אתה בא ומוכיח לנו, שמה שעושה אלעד, הוא לחלוטין לא תקין. לחלוטין לא תקין.

מר יוסף ניסן: בסדר, אני נתתי את הדוגמאות של הפנסים בשרונים, את המחשבים בבית הספר, מקליט אותי בישיבות בלי ידיעתי. נו באמת, איך אפשר להתנהל ככה?

פרופ' מתי ליפשיץ: אם אלעד לא היה...

מר יוסף ניסן: אני אביא את זה, אין בעיה.

גב' עדנה זטלאוי: שלח אותו הביתה אם הוא לא טוב לך.

מר יוסף ניסן: בסדר. הוא אוהב את המקום עבודה שלו, אז...

פרופ' מתי ליפשיץ: לא, אני אומר את זה עכשיו מתוך חיוביות. אם אתם שניכם, אתה יודע...

מר יוסף ניסן: אני מסכים איתך, ואתה יודע, תנסה לשים את עצמך במקומי, איך אתה היית מתנהג.

פרופ' מתי ליפשיץ: אז או שהייתי זורק אותו, או שהייתי תומך בו. אבל לא פרווה – חצי חלב חצי בשר, באישור של חב"ד. איך באישור של גן חב"ד חצי חלב חצי בשר? כן?

מר יוסף ניסן: איך זורקים אותו? בוא ספר לי.

פרופ' מתי ליפשיץ: מי אמר שצריך לזרוק אותו?

מר יוסף ניסן: לא, הייתי,

פרופ' מתי ליפשיץ: אני רוצה שתוכיח לנו קודם שכל מה שהוא עושה זה דווקא לך.

מר יוסף ניסן: אוקיי.

פרופ' מתי ליפשיץ: וזה פוגע ביישוב. ואם אתה תוכיח לנו שזה מה שהוא עושה, אני אתמוך.

מר יוסף ניסן: אז אני אומר ככה, בגן חב"ד, אם הוא היה אומר לפני חודשיים שצריך אישור שימוש, היינו כבר בספטמבר פותחים את הגן. עכשיו אנחנו בספק. זה מספיק? זה מספיק?

פרופ' מתי ליפשיץ: יוסי, אתה יודע למה אני מתכוון וזה.

מר יוסף ניסן: זה מספיק?

פרופ' מתי ליפשיץ: תביא בצורה רשמית כל דבר שאתה חושב שזה ככה.

מר יוסף ניסן: טוב חברים, טוב, התאמת מועדון טבלן, נו? מי בעד?

גב' עדי זנד: רגע, רונית הלכה רגע.

גב' עדנה זטלאוי: מי בעד?

מר יוסף ניסן: היא מתנגדת, נו.

גב' עדנה זטלאוי: עפר, ברוריה? יוסי? אולי לא.

מר יוסף ניסן: אז עוד מעט, נמתין לה. רונית מחכים לך! נו, היא מנהלת שיחת טלפון.

גב' עדנה זטלאוי: רק תגידי אם את בעד או נגד.

מר יוסף ניסן: בעד או נגד?

פרופ' מתי ליפשיץ: היא גם בעד וגם נגד.

מר יוסף ניסן: יש בזה משהו.

פרופ' מתי ליפשיץ: זה הפתרון.

(אתנחתא קלה)

מר יוסף ניסן: היא אחרי זה באה בטענות על אנשים, זה הקטע.

מר יוסף ניסן: מה היא, בעד או נגד?

פרופ' מתי ליפשיץ: רגע, עדי הייתה נגד?

גב' עדי זנד: אני הייתי נגד.

פרופ' מתי ליפשיץ: אז גם רונית נגד.

מר יוסף ניסן: את אוהבת את חב"ד, לא?

גב' עדי זנד: אני מתה על חב"ד. באמת.

גב' עדנה זטלאוי: היא יצאה, רונית יצאה.

גב' עדי זנד: אני...

מר יוסף ניסן: רונית יצאה, זה לא משנה בכל מקרה.

גב' עדנה זטלאוי: הלאה, מי נגד?

פרופ' מתי ליפשיץ: אני נגד.

מר יוסף ניסן: מתי ועדי.

גב' עדנה זטלאוי: מתי ועדי, הלאה.

תוצאות ההצבעה: (הח' רונית ד. עייאש יצאה מאולם הישיבות)

בעד – 4 (ניסן, נודלמן, אליעז, לוי)

נגד – 2 (ליפשיץ, זנד)

החלטה: מליאת המועצה אישרה ברוב קולות את תב"ר 422 – התאמת מועדון טבלן לגן חב"ד בסך 100,000 ₪ מהקרן לעב' פיתוח.

לסעיף 9 - דיון בדוח ממונה תלונות לשנת 2021.

מר יוסף ניסן: טוב, חברים, סעיף 9 – דיון בדו"ח ממונה תלונות הציבור לשנת

2021. ימתין לכם על שולחן הישיבה, בשל בעיית סורק.

גב' עדנה זטלאוי: נכון, יש לנו בעיית סורק במועצה.

גב' עדי זנד: מה יש לכם?

גב' עדנה זטלאוי: בעיית סורק.

גב' עדי זנד: מה זאת אומרת בעיית סורק?

גב' עדנה זטלאוי: סורקים, וזה לא מגיע למייל.

מר יוסף ניסן: טוב, אתה רוצה לומר כמה מילים, שמוליק?

גב' עדי זנד: ממתי?

גב' עדנה זטלאוי: מהיום, השבוע.

גב' עדי זנד: בעיית סורק.

מר יוסף ניסן: הדו"ח נמצא אצלכם, נו.

גב' עדי זנד: תפני לדואר ישראל, אבל זה לא קשור.

מר יוסף ניסן: טוב, שמוליק אתה רוצה לומר כמה מילים?

מר שמואל לביא: כן. הדו"ח על השולחן שלכם. היו, למעשה ממונה תלונות הציבור הוא גם סמי מוקדן, כי מגיעות אליו תלונות שאנשים אוהבים לקצר את הדרכים, אז בערך בהערכה גסה, מעל עשרים תלונות, פשוט לא הבשילו לתלונה והועברו לטיפול המחלקות המתאימות, והבעיה נפתרה. כך שלא היה טיפול. סך הכול, היו שמונה תלונות שטיפלתי בהן רשמית. מתוכן, שלוש היו מוצדקות, תלונה אחת הייתה מוצדקת בחלקה, וארבע תלונות נמצאו לא מוצדקות.

מר יוסף ניסן: טוב.

מר שמואל לביא: כל המתלוננים קיבלו תשובות כמובן, קיבלו אפשרות גם להתפשר,

גב' ברוריה אליעז: באיזה תחום התלונות?

מר שמואל לביא: בתחום, אני כבר לא זוכר, אבל אפשר...

גב' ברוריה אליעז: אחזקה? חינוך?

מר שמואל לביא: מכל התחומים. הייתה פה תלונה אחת שמאוד הפריעה לי, זה המצלמות של בית האבות,

גב' ברוריה אליעז: כן?

מר שמואל לביא: שהמצלמה מקרינה לעבר בתי תושבים, ולא יכולתי לעזור להם, כי המועצה זה לא בתחום שיפוטה. זה בתוך המבנה עצמו. הם לא נתנו לי לגשת למצלמות,

גב' ברוריה אליעז: המצלמות של בית ה...?

מר שמואל לביא: של בית האבות.

מר יוסף ניסן: הדיור המוגן.

גב' ברוריה אליעז: האבות?

מר יוסף ניסן: מכוונות לבתים של תושבים.

מר שמואל לביא: כן, יש שם מצלמה אחת גבוהה,

מר יוסף ניסן: אני לא בטוח שזה היה מכוון.

מר שמואל לביא: אני בטוח, כי אנשים צילמו לי את המצלמה מתוך הסלון שלהם.

גב' ברוריה אליעז: זה לא בסדר.

מר שמואל לביא: גם אני חושב שזה לא בסדר.

גב' ברוריה אליעז: זה לא בסדר.

מר שמואל לביא: אבל זה לא בתחום האחריות של המועצה,

גב' רונית ד. עייאש: אבל אי אפשר פניה אישית של מישוהו, סליחה – תכונו לאזור הפנימי ולא החיצוני?

מר שמואל לביא: אני המלצתי להם, יש חוק של הגנה על הפרטיות,

גב' ברוריה אליעז: לא יתכן, הפרטיות של האיש הזה.

מר שמואל לביא: בסדר, אז אני המלצתי להם, יש דרך לפנות בתלונה לרשות להגנה על הפרטיות,

גב' ברוריה אליעז: נכון.

מר שמואל לביא: ושהם יטפלו בזה. כי זה לא באחריות המועצה.

גב' רונית ד. עייאש: אבל אי אפשר להתחיל בפניה של ראש המועצה לדיור המוגן, שלום יש מצלמה,

מר יוסף ניסן: פניתי אליהם,

גב' רונית ד. עייאש: שתעשו, תכונו אותה יותר...

גב' ברוריה אליעז: ולמה הם מסרבים?

מר יוסף ניסן: פניתי אליהם, הם כיוונו. לדעתי הם כיוונו. אני לא יודע אם בכלל המצלמה כן צילמה את מה שיש בבית, זה רק...

גב' ברוריה אליעז: כן, כרגע אמר שהראו גם מתוך הבית.

מר שמואל לביא: המצלמה, אני לא מומחה הכי גדול, אבל מצלמה שהיא כזאת, היא מצלמה שיודעת לעשות זומים ולהסתובב.

גב' ברוריה אליעז: כן.

מר שמואל לביא: עכשיו, אני במכתב שלי למנכ"ל, הוא כתב לי שהיא באה לשמור מפני גנבים, אמרתי לו – תשים מצלמה למטה, למה אתה שם למעלה? מה אתה? הוא אומר – צריך לצפות לעבר ה...
גב' ברוריה אליעז: אתה הדרכת אותם לפנות?

מר שמואל לביא: כן.

גב' ברוריה אליעז: אוקיי.

פרופ' מתי ליפשיץ: למה זה לא עניין המועצה? תושבים שגרים בבתים,

מר שמואל לביא: כן, אבל.

מר יוסף ניסן: אני פניתי אליו, והוא אמר לי שזה לא נכון.

מר שמואל לביא: זה לא שזה לא עניין המועצה, המועצה לא יכולה לאכוף על גוף שהוא אחר,

גב' רונית ד. עייאש: בואו נשאל אחרת – אם יש מצלמה בבית פרטי, שמכוונת לכיוון השכנים, אז זה עדיין באותו עניין?

מר שמואל לביא: בדיוק. באותו עניין, המועצה לא יכולה לעשות כלום.

גב' ברוריה אליעז: גישור.

(מדברים ביחד)

גב' עדי זנד: מה קרה? יריות?

מר יוסף ניסן: יריות, יריות.

מר שמואל לביא: מה אתם שומעים? יריות? ממה את מתרגשת? אנחנו שומעים את זה במיתר כל הזמן, כאילו מה קרה?

מר יוסף ניסן: טוב.

מר שמואל לביא: זהו, אני מפנה אתכם רק בנספח, שוב אני מפנה אתכם לאפליקציה של סיטי קונקט, תראו שם את הדברים ואת ההיקפים.

מר יוסף ניסן: טוב. אוקיי, לא צריך להצביע על זה.

גב' עדנה זטלאוי: כן, רק דיון.

גב' ברוריה אליעז: תודה.

לסעיף 10 - אישור המועצה להתקשרות המועצה עם בתי השקעות "פעילים" ו"פסגות".

מר יוסף ניסן: סעיף 10 - אישור המועצה להתקשרות המועצה עם בתי השקעות פעילים ופסגות.

גב' חגית מימון מ.: מאחר והסתיימה ההתקשרות עם שני בתי ההשקעות הקודמים, ראינו כמה, שש? שישה בתי השקעות, שישה –שבעה ונבחרו...

גב' רונית ד. עייאש: זה עוד פעם לשים את הכסף שלנו להשקעות.

גב' חגית מימון מ.: כן.

גב' רונית ד. עייאש: אנחנו מדי שנה עושים בדיקה לעניין הזה, ועשינו כבר את זה.

גב' חגית מימון מ.: לא, לא מדי שנה.

גב' רונית ד. עייאש: לא מדי שנה, אבל מה שעשינו...

גב' חגית מימון מ.: מה שהיה בשנה שעברה, זה היה עניין של מדיניות. יצא איזה חוזר מנכ"ל...

גב' רונית ד. עייאש: אוקיי. אבל מדי תקופה, אנחנו עושים...

מר יוסף ניסן: כן. לכמה זמן החוזה?

גב' עדנה זטלאוי: לשלוש עם אופציה.

מר יוסף ניסן: שלוש עם אופציה.

גב' רונית ד. עייאש: זאת אומרת, בתי השקעות פעילים ופסגות, ההשקעות שלנו יושקעו אצלם, והם יניבו...

מר יוסף ניסן: הם ינהלו את התיקים.

גב' רונית ד. עייאש: את תיק ההשקעות שלנו.

מר יוסף ניסן: כן. פעילים עבדנו איתם, כלומר ממשיכים איתם, ואחד החלפנו, החלפנו לפסגות.

גב' חגית מימון מ.: היינו עם אתגר, זה התחלף לפסגות, היו קריטריונים,

גב' רונית ד. עייאש: ברור. בסדר גמור. טוב.

גב' עדנה זטלאוי: להצביע?

גב' חגית מימון מ.: לא, זה רק להביא לידיעה.

גב' עדנה זטלאוי: לא, זה לאישור.

מר יוסף ניסן: לאישור, צריך להצביע. מי בעד?

גב' עדנה זטלאוי: מי בעד, פה אחד. מתי? פה אחד.

החלטה: מליאת המועצה אישרה פה אחד התקשרות המועצה עם בתי השקעות "פעילים" ו"פסגות".

מר יוסף ניסן: טוב, אני סוגר את הישיבה הזאת.

(-)
גב' עדנה זטלאוי
מזכירת המועצה

(-)
מר יוסף ניסן
ראש המועצה